H2O

Adaugă apă – Vol. 7 – Sub vraja lunii

Capitolul 1

Emma alerga în stânga şi-n dreapta, din bucătărie în sufragerie, cu lista după ea. De pornit instalația audio – OK, rezolvat. De împodobit pereții cu luminițe OK, rezolvat, Baloanele. Deodată se opri speriată. Ce Dumnezeu era asta?

Un balon se desprinsese din mănunchi şi ajunsese în mijlocul camerei. „Ce caută ăsta aici?" se întrebă Emma, uitându-se încă o dată pe listă. „Nu aşa trebuia să fie. N-a zis nimeni nimic de baloane răzlețe!"

Fata luă balonul şi i-l puse în brațe frățiorului ei, Elliot.

— Prinde-l ca lumea! Îi ordonă ea. Numai cu nod dublu, altfel nu ține!

Elliot se întoarse spre ea şi-şi ridică privirea la cer, în mod ostentativ. Stătea de ceva timp pe scări şi înnoda la baloane. Le prindea de balustradă, ca pe o ghirlandă, începuse deja să se plictisească, „E minunat că Emma vrea să organizeze cea mai tare petrecere care s-a văzut vreodată, dar pentru asta e nevoie şi de ceva bună dispoziție. Se pare că asta lipseşte de pe listă", se gândi el supărat, chinuindu-se în continuare cu nodurile duble.

— Baloanele negre n-au ce căuta aici! Se răsti soră-sa la el. Asta-i o petrecere, Elliot! Bună dispoziție, distracție.

— Scuze, mormăi Elliot, ridicându-se de pe trepte.

Nu găsise alte baloane în sertarul din bucătărie şi nici nu avusese

H2O

Adaugă apă – Vol. 7 – Sub vraja lunii

Capitolul 1

Emma alerga în stânga şi-n dreapta, din bucătărie în sufragerie, cu lista după ea. De pornit instalaţia audio – OK, rezolvat. De împodobit pereţii cu luminiţe OK, rezolvat, Baloanele. Deodată se opri speriată. Ce Dumnezeu era asta?

Un balon se desprinsese din mănunchi şi ajunsese în mijlocul camerei. „Ce caută ăsta aici?” se întrebă Emma, uitându-se încă o dată pe listă. „Nu aşa trebuia să fie. N-a zis nimeni nimic de baloane răzleţe!”

Fata luă balonul şi i-l puse în braţe frăţiorului ei, Elliot.

— Prinde-l ca lumea! Îi ordonă ea. Numai cu nod dublu, altfel nu ţine!

Elliot se întoarse spre ea şi-şi ridică privirea la cer, în mod ostentativ. Stătea de ceva timp pe scări şi înnoda la baloane. Le prindea de balustradă, ca pe o ghirlandă, începuse deja să se plictisească, „E minunat că Emma vrea să organizeze cea mai tare petrecere care s-a văzut vreodată, dar pentru asta e nevoie şi de ceva bună dispoziţie. Se pare că asta lipseşte de pe listă”, se gândi el supărat, chinuindu-se în continuare cu nodurile duble.

— Baloanele negre n-au ce căuta aici! Se răsti soră-sa la el. Asta-i o petrecere, Elliot! Bună dispoziţie, distracţie.

— Scuze, mormăi Elliot, ridicându-se de pe trepte.

Nu găsise alte baloane în sertarul din bucătărie şi nici nu avusese timp să cumpere. „Când intră Emma-n priză, e dezastru!” se gândi el.

— Vrem să sărbătorim, zise Emma, îndreptându-şi privirea furioasă spre baloanele negre. Bună dispoziţie şi distracţie, iată cuvintele de ordine pentru diseară!

Când auzi paşi pe terasă, fata se potoli. Chiar în acel moment intrau în casă Cleo şi Rikki bineînţeles, nu înainte de a-şi şterge conştiincios tălpile pe preşul de la intrare. Ştiau cum reacţiona Emma, când nu păstrai curăţenia.

— Hei! Strigară din prag musafirele.

Dar în aceeaşi clipă remarcară decoraţiunile pentru petrecere şi rămaseră cu gura căscată.

— Bine-aţi venit în cavou! Zise Rikki rânjind şi se lansă într-un dans lugubru cu baloanele negre, pe care Elliot se străduise să le lege de balustradă.

— Nu-i deloc amuzant! Ripostă Emma iritată. E ziua de naştere a tatălui meu, un eveniment important. OK?

„Oare sunt singura de-aici care ia petrecerea asta în serios?” îşi zise enervată. „Mai întâi baloanele negre, acum glumele prietenelor mele. Sunt curioasă ce mă mai aşteaptă!”

Cleo îi dădu un ghiont lui Rikki şi se uită spre Emma. Prietena ei stătea împietrită, cu lista în braţe, în faţa lor. Dintr-o clipă-n alta, avea să plesnească de nervi.

— Cred că nu prea are chef de glumele tale, şopti Cleo.

Rikki o aprobă fără rezerve, Acum, cel mai bine era să-şi ţină gura. Poate reuşea Cleo s-o mai potolească pe Emma.

— E într-adevăr uimitor! Spuse Rikki, schimbând repede subiectul. Ai reuşit să organizezi totul singură. Eşti. Ăăă. Foarte eficientă. „Dacă nici ăsta nu-i un compliment perfect.” îşi spuse ea în gând. N-o cunoştea pe Emma de multă vreme, dar ştia că eficienţa era pentru ea cel mai

important lucru. A, şi mai era ceva foarte important: planificarea. Asta venea pe locul doi.

Emma se mai relaxă un pic şi le conduse pe prietenele ei în bucătărie. În sfârşit, cineva ştia să-i aprecieze munca.

— Ţi-am spus de gustările cu peşte şi cu fructe de mare? O întrebă ea pe Cleo. Se înfierbânta din nou. Cleo ridică braţele spre cer. Iar trebuia s-o liniştească pe Emma.

— Doar de douăzeci de ori, răspunse ea împăciuitoare şi-i mai aruncă o privire ameninţătoare lui Rikki. „Sper ca Rikki să-şi măsoare cuvintele", îşi zise Cleo îngrijorată. „Emma e cu nervii la pământ!"

Iar Emma habar n-avea ce se petrece în jurul ei. Descoperise o pată de sos pe dulapul din bucătărie şi se chinuia s-o cureţe. Casa trebuia să fie lună, cu orice preţ.

— Spune-i tatălui tău că trebuie să fie foarte proaspete. Numai marfă de cea mai bună calitate, îi explică Emma lui Cleo, pentru a douăzeci şi şasea oară. Şi trebuie livrate toate cutiile până la ora 19.45, adăugă ea şi zâmbi mulţumită, văzând că bucătăria sclipea de curăţenie.

— OK, răspunse Cleo, fără nici un alt comentariu.

Auzise lucrurile astea de prea multe ori până acum.

— Mai bine notează-ţi, insistă Emma şi scoase un pix dintr-un sertar.

Drept urmare, Cleo îşi roti privirea după o bucată de hârtie dar în toată bucătăria nu se găsea nimic de felul ăsta. „Ciudat", îşi zise ea. „La noi acasă nu se poate să nu găseşti un carneţel sau o hârtiuţă la îndemână. Aici, totul e atât de ordonat şi de curat."

Nu mai exista decât o soluţie. Îi smulse Emmei pixul din mână şi-şi notă în palmă ora stabilită. „Poate i-o fi de folos Emmei să ştie c-o susţin", se gândi ea, chiar dacă prietena ei cam începuse s-o calce pe nervi. „Dar n-ar fi rău nici s-o lase mai moale cu tonul ăsta poruncitor!"

Rikki o urmărea pe Emma cu ochii mijiţi.

— Eşti cam stresată, zise ea într-un final.

— Nu sunt stresată! Îi răspunse Emma parcă un pic prea repede, înainte să rânjească spre Rikki. Voia neapărat să-i arate că era relaxată. Dar Rikki avu mai degrabă impresia că-şi încleştase dinţii.

— Scrâşneşti din dinţi, constată ea cu voce tare.

— Asta se numeşte zâmbet, Rikki, răspunse Emma sarcastic.

Chiar în acel moment veni şi Elliot în bucătărie. Încă se mai chinuia cu umflatul baloanelor.

— Elliot, nu galbene şi nu negre caută alte culori! Îl certă Emma.

Frăţiorul ei o privi în ochi. „M-am cam săturat! De câtva timp numai aşa se poartă”, îşi zise el necăjit. „Elliot, fă asta! Elliot, fă aia! Şi nimic nu-i convine! Dacă n-aş şti cât de importantă e petrecerea asta, aş fi de mult la surfing.”

Evident că nu îndrăznea să spună totul cu voce tare. Aşa că se rezumă să ofteze ostentativ.

— Bine, bine! Se maimuţări el în fata soră-sii, îi întoarse spatele şi porni spre bucătărie.

— Dacă vrei să iasă bine. Spuse Emma.

Şi ping! Cu un bobârnac, Elliot îi trimise balonul drept în faţă. Emma ignoră gestul şi zise mai departe:

— Atunci trebuie să faci totul cu mâna ta.

Apoi îşi puse mâinile-n şold şi se uită fix la prietenele ei. „Să nu-ndrăznească vreuna să râdă!”

Cleo şi Rikki se priveau pe furiş. Amândouă se străduiau din răsputeri să-şi stăpânească râsul. Nu voiau s-o enerveze şi mai tare pe Emma. Era suficient de agitată şi aşa.

Emma se arătă cât de cât mulţumită de reacţia lor, drept pentru care se întoarse la planurile ei. La urma urmelor, mai avea o mulţime de treburi. Rupse două foi din carneţelul pe care nota şi le dădu celor două prietene.

— Iată desfăşurătorul serii, le explică ea, dându-le să citească planul cu glas tare. Deci. Primirea musafirilor este de la ora 20 la ora 20.40, Tata vine în jur de 20.50.

— Şi dacă n-apare fix atunci? Întrebă Cleo nevinovată.

— Înainte să vină, joacă squash. Aşa că va fi punctual, veni explicaţia promptă a Emmei, de parcă era absolut sigur că tatăl ei avea să vină acasă la acea oră, din moment ce ea aşa planificase. Ridică din sprâncene şi le interogă pe fete: Mai aveţi şi alte întrebări?

Cleo şi Rikki dădură din cap că nu. Aşa că Emma continuă să citească programul, satisfăcută:

— Surpriza şi felicitările până la ora 21.00. Apoi, un moment de relaxare. Elliot cântă la oboi până la 21.10.

Îşi ridică scurt privirea de pe foaie. Fetele păreau să citească în gând împreună cu ea. O clipă mai devreme, cele două ridicaseră capetele alarmate, dar, din fericire, Emma nu observase.

— La ora 21.40, se servesc gustările cu peşte, continuă Emma. „În sfârşit, privesc şi ele lucrurile cu mai multă seriozitate”, se gândi ea.

Surprinsă, Rikki îşi ridică pentru o clipă ochii de pe desfăşurător.

— Ciudat! Este un interval gol între 21.10 şi 21.40, observă ea, punctând cu degetul pe foaie.

— Atunci o să-mi ţin eu discursul, le spuse Emma cu mândrie. Am la dispoziţie 26 de minute şi 45 de secunde. Mai rămân apoi vreo 3 minute pentru aplauze şi felicitări, înainte să vină mâncarea.

Rikki clipi nedumerită. „Nu pot să cred”, se gândea uimită. „Şi dacă invitaţii vor prelungi felicitările peste cele 3 minute? Emma o să explodeze! Şi, în afară de asta, un discurs de jumătate de oră? Nu ştiu ce să zic.”

Aduce mai mult cu un plan de bătălie, decât cu o petrecere, zise Rikki, încercând să nu pară prea severă.

Dar Emma nu avea de gând să reacţioneze la sfaturile lui Rikki. Indiferent că erau sau nu bine intenţionate. Pur şi simplu, îşi ignoră prietena şi-şi drese glasul:

— Acum, trebuie să-mi exersez discursul.

Rikki oftă. Nu ştia câtă răbdare mai avea. Era aşa de frumos afară, iar ele stăteau închise în bucătărie. Şi, colac

peste pupăză, avea să asculte şi cel mai lung discurs de „La mulţi ani” din lume.

Rikki ocoli barul, îşi luă un scaun şi se prăbuşi în el. Dacă tot era obligată să asiste la aşa ceva, măcar să stea comod.

„Nu c-aş fi cârcotaşă”, îşi zise ea urmărind-o pe Emma, care îşi aranja foile. „Dar e prea mult timp în care invitaţii vor fi obligaţi să stea smirnă. Oare cu ce-ar trebui să mă îmbrac?” Gândurile începuseră să se dilueze.

— Dragă tati, începu Emma. Cele mai dragi felicitări pentru cel mai grozav, mai glumeţ, mai indulgent şi mai iubitor tată din lume! Cu ce să încep? Păi, evident, cu începutul. Cu ziua unu când am venit pe lume.

Emma îşi ridică scurt privirile de pe foi. Amândouă, atât Cleo, cât şi Rikki, păreau să-i soarbă cuvintele de pe buze.

„Poate c-o să-mi iau rochia verde”, îşi zise Rikki. „Cea cu periuţe. Trebuie să le întreb neapărat pe Emma şi pe Cleo cu ce se vor îmbrăca. N-ar fi o idee prea bună să arătăm toate la fel. Ba chiar ar fi o catastrofă! Nu-mi pot imagina pentru nimic în lume c-aş organiza aşa de prost o petrecere”, îşi spuse în gând fata. „Şi, chiar dacă aş face-o, n-aş putea să ţin un asemenea discurs!”

Emma zâmbi fericită. Era sigură că fetele îi acordau toată atenţia din lume, aşa că elanul îi crescu şi mai mult.

— Primul om pe care l-am văzut ai fost tu. Tatăl şi fiica îşi zâmbeau. A fost dragoste puma vedere.

— Asta-i minunat, o întrerupse Cleo.

— Îhî, făcu Rikki, căutând şi ea un comentariu adecvat. Mai trebuie prelucrat puţin, propuse ea în cele din urmă.

Emma o privi mirată. „Prelucrat?”

— Chiar crezi asta? Întrebă ea nedumerită.

— A, era doar o idee. Răspunse Rikki repede.

Cleo se întinse şi căscă.

— Acum trebuie să plec la lucru. La ora două începe tura mea, zise ea.

I se păru că Emma arăta de parcă ar fi vrut să mai spună ceva.

— Dar mai întâi o să trec pe-acasă, să-i spun tatei când s-aducă peştele. O s-ajung la timp înapoi, mai promise ea, cu ochii pe desfăşurător. La opt.

Emma dădu din cap mulţumită. Cleo îi urma îndeaproape planul.

— Bun, atunci am clarificat totul, zise ea. Ne vedem mai târziu.

— OK. Pe mai târziu, răspunse Cleo făcându-le cu mâna prietenelor ei, şi o zbughi pe scări.

Emma fugi înapoi în bucătărie şi îşi reluă discursul.

— O să-ţi mai citesc totul încă o dată. Să-mi spui, te rog, unde zici tu c-ar mai trebui să modific ceva, zise ea sarcastic.

„Of, Doamne, dacă mi-aş fi ţinu gura!” îşi zise Rikki nefericită.

— Dragă tati, începu Emma pentru a doua oară, rostind fiecare cuvânt, ba chiar fiecare silabă cât se poate de răspicat. Cele mai dragi felicitări pentru cel mai grozav, mai glumeţ, mai indulgent şi mai iubitor.

„O, nuuuuuu!” striga Rikki în sinea ei.

Capitolul 2

După-amiaza târziu, Cleo se afla în parcul de distracţii, în spatele chioşcului de gustări. De când intrase în tură, o mulţime de clienţi tăbărâse pe ea. Nu avusese deloc timp să se gândească la ţinuta pentru petrecere. Într-un final însă, zelul cumpărătorilor scăzu, astfel încât Cleo îşi găsi timp să-şi facă planuri în legătură cu rochia de petrecere.

„La naiba!” îi trecu prin minte. „Am uitat complet să le întreb pe Emma şi pe Rikki cu ce se îmbracă. Ce prostie! Dacă nu uit măcar un lucru pe zi. Dar s-ar putea să fie mai bine aşa. Altfel, aş fi stresat-o şi mai mult pe Emma. Are ea destule pe cap. Mai bine le scriu amândurora câte un SMS mai târziu.”

Deodată, Cleo observă o siluetă, cu coada ochiului. Era o femeie în vârstă, îmbrăcată în albastru, care o urmărea. Ascunsă după nişte tufişuri, privea ba în stânga, ba în

dreapta. De parcă voia să se asigure că nu era urmărită. Apoi sări deodată din ascunzătoare şi fugi drept spre Cleo, care rămase perplexă.

Cleo ştia bine cine era ciudata femeie. Trecuse cam o lună de când se întâlniseră prima oară, atunci când Cleo se angajase în parcul de distracţii. Femeia venise în culisele delfinariului şi se comportase destul de straniu faţă de Cleo. Îi povestise tot felul de lucruri ciudate că nu trebuia să se ude, cât de tare te ustură ochii de la apa sărată, dacă nu te scufunzi imediat; şi tot felul de chestii din astea!

„Sper să nu-mi facă necazuri”, se gândi Cleo agitată. Felul ciudat în care femeia în albastru se apropia de ea o făcea să tremure de spaimă. Bătrâna se mai uită o dată cu atenţie în jur şi se rezemă conspirativ de chioşc.

— Am venit să te previn, zise ea pe un ton scăzut.

— În legătură cu ce? Întrebă Cleo. În capul ei începuseră să roiască tot felul de gânduri alarmante. Totuşi, se strădui să rămână calmă şi politicoasă.

Poate că femeia observase nervozitatea fetei şi faptul că n-o prea lua în serios, dar nu lăsa să se vadă asta.

— N-ai voie să vorbeşti niciodată cu lupii-de-mare. Nu poţi avea încredere în peştii ăştia, continuă ea serioasă, încruntându-se.

— Gândul la acei „peşti” nu părea să-i priască.

Cleo o măsură pe femeie din cap până-n picioare. Era înfăşurată într-o pânză subţire, albastră, care se mula şi mai mult pe corp, la cea mai mică adiere a vântului. Arăta de parcă ar fi fost purtată de valuri.

„Asta trebuie să fie explicaţia! De-asta arată atât de ciudat, când se apropia de mine”, se gândi Cleo. Măcar lucrul acesta nu mai avea de ce s-o irite. „Ce cercei interesanţi are! Nişte căluţi-de-mare. Ce drăguţ!”

— De unde până unde să vorbesc cu peştii? O întrebă Cleo pe femeie.

Aceasta se mai apropie un pas de Cleo şi, pentru o clipă, se uită adânc în ochii ei.

— Ascultă-mă cu atenţie! Îi ceru ea fetei. Este foarte important. N-ai voie să te uiţi în ochiul lunii, îi şopti misterios, subliniind cuvântul „ochiul”.

— Al lunii? Întrebă Cleo, care nu înţelegea o iotă din ce încerca femeia să-i explice.

— Al lunii pline. Este periculos, adăugă ea. N-ai voie să priveşti în el. Şi nici în imaginea lui oglindită.

Cleo dădu din cap. Cu toate că nu se mai temea de bătrână, poate că era totuşi mai bine să pară că e de acord cu tot ceea ce spunea.

— Şi încă ceva: când răsare luna, n-ai voie să atingi apa. Indiferent ce faci, continuă femeia oftând.

— Dar. Încercă Cleo să întrebe ceva. Se opri, pentru că o striga cineva.

— Bună, Cleo!

Erau Rikki şi Emma, care se apropiau de chioşc. Amândouă zâmbeau şi păreau foarte relaxate. Mai bine zis, Emma arăta mai destinsă decât oricând în ultimele zile.

„Bine că mai iese şi ea un pic din casă – departe de toate pregătirile!” se gândi Cleo, bucurându-se pentru prietena ei.

Cu braţele pline de pachete, Emma şi Rikki se apropiau de Cleo.

Cleo se uită în jur după femeie, dar aceasta dispăruse. „Exact ca data trecută”, constată ea uluită.

— Aţi văzut-o? Le întrebă Cleo pe prietenele ei.

Dar ele o priveau mirate.

— Pe cine? Se interesă Rikki.

— Femeia în vârstă, care a fost mai devreme aici, răspunse Cleo, indicând locul exact unde stătuse bătrâna.

— Care femeie? Insistă Rikki.

Era rândul lui Cleo să se uite conspirativ în jur. Atentă, aruncă o privire peste umăr. Dar nu era nimeni în zonă. Apoi se îndreptă spre Rikki şi Emma.

— Ştie totul despre noi. Mi-a povestit cât de periculoasă este luna plină, şopti ea agitată.

Rikki şi Emma se uitară şi ele în jur. Nu se zărea nimeni, deci n-ar fi putut vorbi nimeni cu Cleo în timp ce ele se apropiau de chioşc.

— Păi. Eu n-am văzut pe nimeni, zise Emma.

— Nici eu, adăugă Rikki, ridicând din umeri.

Cleo se uită la fete cu inima-ndoită. „Cum de n-au observat-o?” se întrebă ea. „Doar a stat chiar aici, lângă mine!”

— Mi-a spus să nu vorbesc niciodată cu lupii-de-mare. Şi ceva despre imagini oglindite. Adăugă ea energic, încercând să-şi amintească fiecare cuvânt al bătrânei. Şi m-a avertizat în legătură cu luna plină.

Rikki începuse deja să se întrebe dacă nu cumva Cleo citea romane de groază, când nu avea clienţi la chioşc. „Cu siguranţă că de-acolo-i vin ideile astea trăsnite!” îi trecu ei prin minte şi ridică din sprâncene. „Altfel, de unde gândurile astea?”

— Sună de parc-ar fi stat prea mult la soare, glumi Rikki, încercând să pună astfel punct discuţiei.

Dar Cleo dădu din cap. Ştia exact că n-o luase razna, că nu se petrecuse totul doar în imaginaţia ei.

— Este ciudată, o descrise ea pe femeie.

Emma şi Rikki se uitau una la alta. Poate Cleo stătuse totuşi cam mult la soare.

Pe de altă parte, Emma ştia cum să-i distragă atenţia prietenei sale.

„O discuţie despre pantofi – asta e ceea ce-i trebuie acum, şi am la mine tot ce-mi trebuie”, îşi zise ea şi scoase un pachet dintr-o pungă.

— Dar nu ca ăştia! Strigă ea fericită.

Imitând un sunet ca de trompetă, scoase o pereche de pantofi foarte frumoşi.

— Super, nu?

Cleo făcu ochii mari de entuziasm, într-o clipă, o uită pe femeia în vârstă.

— Sunt minunaţi! Gânguri ea, fericită că Emma găsise ceva atât de frumos: piele întoarsă, de culoarea coralilor, cu o piatră violet în vârf, care strălucea multicolor în razele soarelui.

Cele trei fete erau atât de căzute în admiraţie, încât nu observară că se apropia cineva.

— Hei, Emma! Strigă Byron şi le făcu fetelor cu mâna.

Emma se înroşi ca racul şi ascunse repede pantofii în pungă.

— Bună, Byron, răspunse ea, cu o voce care voia să pară relaxată.

Îşi dădu părul pe spate şi-i zâmbi băiatului.

— Ne vedem diseară, răspunse şi el zâmbind.

Emma nu putu decât să dea din cap. Nici Byron şi nici Rikki sau Cleo nu ştiau că dăduse personal o singură invitaţie. Restul invitaţiilor i le dăduse mamei să le împartă. Numai la Byron voise să ajungă chiar ea. „După cum ziceam”, se gândi Emma, „dacă vrei ca ceva să fie făcut cum trebuie.”

Nişte râsete o treziră din visare. Erau Rikki şi Cleo. Cele două păreau să se amuze copios.

După încă o privire adresată lui Byron, Emma se întoarse spre prietenele ei. Taman o surprinse pe Rikki, care îşi dădu părul pe spate cu un gest exagerat, arătând spre Emma şi râzând. Şi Cleo se prăpădea de râs.

— Ce-a fost asta? O întrebă Rikki.

Emma rânji. Cele două o surprinseseră în timp ce flirta cu Byron.

— Nu fi copil! N-a fost nimic, spuse ea melancolică. Byron? Hai, potoleşte-te!

Rikki şi Cleo nu înghiţiră explicaţia şi izbucniră din nou în râs.

Capitolul 3

Mama Emmei se agita prin casă şi verifica baloanele şi ghirlandele, pe care Emma şi Elliot le legaseră prin toate camerele.

— Mă simt vinovată că nu fac nimic, i se destăinui ea Emmei, care tocmai intrase pe uşă.

— Mulţumesc, mami, dar prefer să mă ocup singură de asta, zise fata, uitându-se în jur. Era mulţumită de efectul obţinut – şi, evident, de flori. Încăperea arăta fantastic!

— Sunt atât de mândră de tine, iubita mea! Şi tatăl tău va fi, îi zise mama, zâmbindu-i cu drag. Şi sunt convinsă că petrecerea din seara asta va fi una de care ne vom aminti toată viaţa.

O îmbrăţişa pe Emma şi o strânse la piept. „Ce fată minunată am!" se gândi mama. „Şi ce familie grozavă! Nu mulţi copii ar organiza o petrecere-surpriză pentru tatăl lor."

La ora 19.55 fix, începură să apară primii invitaţi exact cum planificase Emma.

— O să meargă totul strună, le spuse prietenelor ei, entuziasmată.

Cele trei fete stăteau aliniate la uşă, pentru a întâmpina oaspeţii şi a le prelua hainele. Acum, că totul se derula conform planului, Emma era ceva mai liniştită. Părea că nimeni nu avea să întârzie şi să-i strice surpriza pentru tata.

Cleo şi Rikki zâmbiră. Se bucurau că şi Emma reuşise, într-un final, să se deconecteze şi să se distreze la petrecerea în care investise atâta muncă şi energie. Nimic n-ar fi fost mai rău decât s-o vadă fierbând în bucătărie, cu desfăşurătorul în braţe. În plus, din experienţă, mai ştiau că mai puţin stres pentru Emma însemna mai puţin stres şi pentru ele.

Tatăl lui Cleo veni ceva mai repede, după cum conveniseră. La ora 19.45 fix, fuseseră livrate cutiile cu gustările din peşte. Emma le preluase şi le depozitase în baie, unde aşteptau cuburile de gheaţă.

„Până acum, totul merge ca pe roate", se gândi Cleo fericită. Dar, chiar şi aşa, tot îi stăruia în minte ciudata întâlnire de după-amiază.

Mă tot gândesc la ce mi-a spus doamna aceea în vârstă, îi şopti ea lui Rikki. Fereşte-te de luna plină!

Rikki îi luă jacheta unei doamne şi-i arătă drumul spre sufragerie. Era evident că binevoitoarea Cleo îi cunoştea pe toţi invitaţii Emmei, spre deosebire de ea. Dar Rikki trebuia să zâmbească politicos şi să le arate drumul. Pentru asta nu era nevoie să le ştie şi numele. Mai târziu avea suficient timp să-i cunoască.

Noi suntem sirene, nu vârcolaci, îi şopti ea lui Cleo, în timp ce prelua ultima jachetă, pe care o duse în dormitor, alături de celelalte.

Apoi se întoarse spre Cleo. Tocmai în acel moment intră pe uşă un oaspete ciudat.

„Cine Dumnezeu o fi?” se întrebă Rikki siderată. „N-am văzut în viaţa mea o figură atât de îmbufnată şi răutăcioasă!”

— Mătuşă Thea! O auzi ea pe Emma strigând, Ce mă bucur c-ai venit!

Mătuşa Thea tocmai se pregătea să ridice pe cineva într-un scaun cu rotile peste prag. Emma se aplecă şi o îmbrăţişă cu drag pe femeia din scaun.

— Bine-ai venit, bunico! Ce bine arăţi! Zise ea veselă.

— Şi tu, draga mea, răspunse bunica şi o ciupi pe Emma de obraz.

Apoi îşi întoarse privirea, uitându-se agitată în jur; până ce-şi descoperi nora în mulţime. Îi făcu zâmbind cu mâna. Mama Emmei îi răspunse la gest şi se îndreptă spre uşă, pentru a-şi întâmpina soacra, între timp, mătuşa Thea le măsurase din cap până-n picioare pe Cleo şi pe Rikki. Figura ei trăda faptul că nu-i plăcea deloc ce vedea. Toată situaţia i se părea foarte suspectă. Nemulţumită, strâmbă din nas până când o zări pe mama Emmei, care o duse pe bunica în sufragerie. Acolo se găsea o canapea foarte comodă.

Următorul intră pe uşă un bărbat foarte atrăgător. Era de vârstă mijlocie şi însoţit de o femeie blondă, mult mai tânără

decât el.

— Dr. Bennett, ce mă bucur c-aţi putut veni şi dumneavoastră! Îl linguşi Emma.

Acum înţelese Rikki. Acel bărbat trebuia să fie tatăl lui Zane Bennett. „Dar ce-i cu păpuşica de la braţul lui?” se întrebă ea.

— Bună! Cred că încă n-o cunoşti pe Candy, zise dr. Bennett zâmbind, prezentând-o galant pe tânăra lui însoţitoare.

Emma se înclină politicos şi-i întinse mâna.

— Bună, Candy! Ce rochie grozavă ai! Zise ea şi-i strânse mâna cu admiraţie.

— Eşti drăguţă, chicoti Candy.

Rikki îşi muşcă limba, ca să fie sigură că nu izbucneşte în râs.

„Ce voce are! Parc-ar fi un personaj de desen animat!” se gândi ea. „Iar pielea asta portocalie arată că şi-a turnat o tonă de autobronzant pe ea.”

Emma, în schimb, rămase relaxată.

— Mă bucur că vin în seara asta şi partenerii de afaceri ai tatei.

„De parcă n-ar fi auzit vocea piţigăiată a lui Candy!” îi trecu prin minte lui Rikki. Era pur şi simplu uluită. „Emma îşi primeşte oaspeţii cu mare profesionalism. Jos pălăria!”

Dr. Bennett şi Candy îşi continuară, drumul spre sufragerie, pentru a-i saluta şi pe ceilalţi oaspeţi, în urma lor apărură Miriam şi Zane. Din păcate, mama Emmei insistase să-i invite şi pe ei. Emma n-avea nici un chef să-i vadă, dar atât părinţii lui Miriam, cât şi cei ai lui Zane le erau vechi prieteni de familie. Ar fi fost nepoliticos să-i ignore.

— Arată grozav! Zise Zane convingător, zâmbind în timp ce intra pe uşă.

Rikki făcu implozie de nervi. N-avea încredere în Zane şi Miriam nici cât să treacă strada. Fiecare întâlnire de până acum se terminase prost. Nici pentru seara asta nu se

aştepta la altceva. Din păcate, de data asta nici nu putea să-i dea afară din casă – la urma urmei, nu era petrecerea ei. Chiar dacă asta i-ar fi făcut o deosebită plăcere.

„Aşa că va trebui să mă mulţumesc să-i ţin sub observaţie. Dacă încep să facă urât, sistemul meu de alarmă e pornit!” se gândi ea. „N-am chef să strice petrecerea Emmei. Fata asta a muncit prea mult ca totul să iasă altfel decât îşi doreşte.”

— Mulţumesc, Zane, răspunse Emma, încercând să rămână calmă. Doar ochii ei trimiteau săgeţi otrăvite spre Miriam, care privea ironic în jur: ornamentele, muzica aleasă de Emma şi, evident, toaletele fotelor.

Rikki se uita cu neîncredere în urma celor doi, când apăru Lewis.

— Lewis, superpunctual! Strigă Emma entuziasmată.

— Păi, da, mie îmi plac petrecerile, se bucură el de primirea călduroasă.

— Minunat! Zise Emma. Eşti în locul potrivit.

Deodată, vocea ei suna din nou foarte profesionist.

— Poţi, te rog, să-i întâmpini pe ceilalţi oaspeţi? Mi-e foarte sete. Vreau să-mi iau ceva de băut.

Lewis rămase cu gura căscată. Emma, Rikki şi Cleo îi zâmbiră larg, după care o întinseră care încotro. Băiatul se trezi singur în faţa uşii, uitându-se uluit după cele trei fete.

Deodată, auzi cum cineva îşi dregea glasul în spatele lui şi se întoarse.

— Bine-aţi venit! Salută el următorul oaspete şi-i luă haina, zâmbind.

Capitolul 4

Emma fugi grăbită în bucătărie. Înainte să vină oaspeţii, pregătise acolo diverse gustări şi băuturi. Acum trebuia doar să aşeze bunătăţile pe nişte platouri şi să le ofere musafirilor.

„Oare să servesc mai întâi gustările sau băuturile?' se gândi ea agitată. Apoi descoperi bolul cu cocteil de fructe.

„Şi dac-aş duce mai întâi cocteilul în sufragerie? Aşa s-ar putea servi fiecare singur.”

În timp ce se gândea cum să procedeze, ceva îi atrase atenţia spre fereastră. Cerul părea să se fi limpezit deodată, umplându-se de stele. Iar luna se oglindea în bol. Părea că bolul era plin de lumină, nu de băutură.

Emma era ca hipnotizată de acest spectacol luminos. Nu putea să-şi întoarcă privirile, atât de frumos i se părea tabloul.

Între timp, o învălui un sentiment ciudat. Picioarele o furnicau cumplit, iar capul părea să i se fi umplut cu ghemotoace de vată.

Emma îşi cuprinse faţa în mâini. Era rece ca gheaţa. „Ce se-ntâmplă cu mine?” se gândi ea speriată. „Sper să nu mă-mbolnăvesc tocmai acum!” Dar ideea aceasta dispăru tot aşa de repede cum se ivise.

Gândurile Emmei o luară razna. Nimic nu mai avea sens; totul era pe dos! Fata ameţi şi văzu negru înaintea ochilor. Când ceaţa din mintea ei dispăru, totul părea să fi revenit la normal, dar fiecare obiect din jurul ei avea o aură în culorile curcubeului. Un sunet straniu îi şuiera în urechi parcă cineva deschisese o băutură acidulată.

„Este fantastic”, se gândi ea visătoare. „Luna este absolut minunată! Incredibil! Apropo de chestii incredibile ce petrecere reuşită avem în seara asta! Cu toţii ne-am străduit şi am dat tot ce-i mai bun.”

Tocmai în acea clipă, mama Emmei se năpusti în bucătărie şi deschise uşa frigiderului, plină de entuziasm.

— Bunica ta se amuză fantastic, Em! De mult n-am mai văzut-o atât de relaxată şi de bine dispusă. Nu-i aşa? Îi ceru ea părerea fetei, uitându-se peste umăr.

Emma nu se clinti din loc. Stătea ca o stană de piatră şi urmărea luna.

Neobţinând nici un răspuns, mama Emmei îşi scoase mirată capul din frigider.

— M-ai auzit, Emma? Ziceam că bunica nu s-a simţit de mult. Em? Em? L Te simţi bine?

Pentru o clipă, Emma se desprinse din starea de hipnoză şi-i zâmbi absentă mamei.

— Hmm. Făcu ea visătoare şi-şi luă un pacheţel de primăvară de pe o farfurie.

„Mi-e atât de foame! Nici nu ştiu de când n-am mai mâncat. Trebuie să gust ceva. Doar o bucăţică”, îşi zise fata, trăgând cu ochiul la toate bunătăţile din bucătărie.

„E momentul!” Ţinu o clipă degetele în aer, deasupra unui platou. „Pe ăsta-l vreau!”

Muşcă pofticioasă din pacheţelul de primăvară. „Mmm, e delicios!” se bucură ea apoi mai luă unul.

Încă mestecând şi cu platoul în mână, Emma se duse agale în sufragerie, direct la Miriam, Zane şi Candy, care stăteau de vorbă.

— Hei, Emma, ce petrecere reuşită! Zise Zane politicos.

Emma, care era cu gura plină, îl ignoră, în schimb, îi vârî sub nas lui Miriam platoul cu pacheţele de primăvară.

Miriam le privi cu dispreţ. „Chestiile astea sunt nişte bombe calorice”, se gândi ea dezgustată şi făcu speriată un pas în spate, de parcă înfricoşătoarele calorii de pe platou ar fi putut să sară direct pe şoldurile ei!

— Cred că cel de-aici ţi-ar plăcea, mormăi Emma, ispitind-o, şi-i ridică sub nas bucata din care tocmai muşcase.

— Câhhh, ce scârbos! Se strâmbă Miriam şi încercă să se retragă încă un pas din calea platoului şi a Emmei.

Emma ridică din umeri şi-şi îndreptă atenţia asupra lui Candy.

— Sunteţi prea tânără pentru a fi prietena tatălui lui Zane, constată ea pe un ton simplu, de parcă ar fi fost o banală pălăvrăgeală între prietene.

Zane pufni, gata să se-nece cu băutura. Tuşi, încercând să respire din nou normal.

Candy o privi o clipă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Nu scoase nici un sunet.

— Ăăă, poftim? Întrebă ea în cele din urmă, scrâşnind din dinţi de furie.

— Mă gândesc că vă interesează doar banii lui, nu-i aşa? Continuă Emma veselă şi o bătu pe Candy prieteneşte pe umăr. Apoi se întoarse pe călcâie, gata să-şi caute noi victime.

Zane îşi şterse lacrimile, încercând din răsputeri să nu izbucnească în râs.

„Ce naiba a păţit Emma?” se miră el. „Ea nu face de obicei chestii din astea! Indiferent care-i treaba, e cu adevărat amuzant să fii spectator!”

Dintr-un colţ al camerei, Rikki auzi glasurile iritate ale lui Miriam şi Candy. Observă imediat că ceva nu era în ordine. Din trei paşi ajunse lângă Emma şi prinse fix ultimul ei comentariu.

— Ce-i cu tine? Şuieră ea printre dinţi, când se mai îndepărtară de musafirii şocaţi.

— Nimic, Rikki-baby, mă simt fantastic! Ciripi Emma şi o ciupi drăgăstos pe Rikki de obraz.

„Rikky-baby?” se gândi Rikki uluită. „Emma tocmai mi-a zis Rikky-baby?” Nu-i venea să creadă!

Apoi Emma descoperi în încăpere pe cineva care părea să aibă urgent nevoie de ajutor.

„O, Doamne, dr. Bennett moare de foame!” se gândi ea. „Trebuie să-i ofer ceva de mâncare. Este disperat!”

Imediat se îndreptă cu paşi mari spre el, chicotind de propria glumă. Rikki nu putu decât s-o urmeze.

Tatăl lui Zane luă într-adevăr un pacheţel de primăvară de pe platou, în momentul în care Emma îi oferi. Muşcă din el cu poftă.

— Mi-aş dori să am o fată care să aibă atâta grijă de mine, o lăudă el.

Emma zâmbi, dar altceva tocmai îi atrăsese atenţia.

— Vă creşte cam mult păr în nas, dr. Bennett, îl înţepă ea. O întreagă pădure!

Rikki trase adânc aer în piept. „Ceva nu-i în ordine aici!” se gândi ea iritată şi o apucă de mână pe Emma. O trase imediat din faţa tatălui lui Zane, înainte ca acesta să poată reacţiona.

— Mergem puţin până la baie. Ne vedem ceva mai târziu, dr. Bennett, se scuză ea politicos şi o împinse pe Emma spre bucătărie.

Mătuşa Thea, care se afla chiar în spatele doctorului Bennett, se uită lung după nepoata ei.

„Câtă nesimţire!” se gândi ea, şocată de comportamentul obraznic al Emmei. Ar trebui să am o vorbă serioasă cu fratele meu, cu privire la educaţia copiilor!”

Privi spre dr. Bennet, parcă scuzându-se. „Sper că înţelege că un asemenea comportament nu este tolerat în familia mea. Doamne, dar Emma are dreptate, are nările cumplit de păroase!”

Între timp, Rikki o împinse pe Emma printre musafiri. Voia să-şi scoată mai întâi prietena din linia de bătaie. Aproape că reuşi, însă, chiar lângă uşa bucătăriei, Emma îşi eliberă un braţ, cât să pescuiască sticla din mâna verişoarei sale.

Emma se holba ca hipnotizată la oglinda apei din pahar. „Ce risipă!” îşi zise ea. „Bietele bule din sticlă. Ce frumos fâsâie şi plutesc pentru ce? Ca să fie înghiţite de Harriet? E cumplit! Trebuie să le scap de-o asemenea soartă nefericită!”

Gândurile roiau în mintea Emmei, Pur şi simplu nu le putea controla. Aşa că deschise sticla şi vărsă apa pe jos.

— Ce mult îmi place cum arată apa! Oftă ea, încântată de băltoaca de la picioarele ei.

„Ia uitaţi-vă, o parte se refugiază sub colţar, alta sub canapea. Nimeni n-o s-o mai poată înghiţi vreodată. O, iar acolo se formează un mic lac, la fel ca cel de pe Insula Mako!”

Un murmur traversă încăperea. Bunica Emmei rămăsese mută de uimire.

Din capătul celălalt al încăperii, Zane urmărise scena şi rânjea în gândul lui. „Nu sunt nici pe departe un sfânt”, îşi zise el, „dar Emma a întrecut orice măsură, de data asta.”

În acel moment interveni Cleo. O luă pe Emma de mână şi o trase în bucătărie.

— Este pur şi simplu surescitată, încercă fata să explice ieşirile prietenei sale şi ceru scuze din priviri oaspeţilor. S-a extenuat dedicându-se total pregătirilor. O scot un pic la aer curat.

Rikki şi Cleo se uitau una la alta întrebător. N-aveau nici cea mai vagă idee ce se întâmpla cu Emma. Însă un lucru era sigur: trebuia scoasă din peisaj. Doar că Emma n-avea deloc chef să plece de la petrecerea organizată chiar de ea.

Între timp, mătuşa Thea şi bunica stăteau pe canapea şi discutau despre fată. Amândouă aruncau priviri insistente în direcţia Emmei.

— Ce Dumnezeu s-o fi întâmplat cu Emma? Se miră bunica.

— Ce ştiu eu? Răspunse mătuşa Thea. Îţi spun un singur lucru: după evenimentul ăsta, o să vorbesc neapărat cu Neil. Fata asta e scăpată de sub control! Ai auzit cum a vorbit cu doctorul? A fost cumplit de nepoliticoasă.

— Mătuşă Thea! Strigă Emma din bucătărie, întrerupând discuţia celor două.

Mătuşa privi în direcţia fetei, care afişa un zâmbet larg.

Ca la un semn, toţi oaspeţii îşi întrerupseră conversaţiile. Cu toţii îşi întoarseră privirile, curioşi. Nu erau obişnuiţi cu un asemenea comportament din partea Emmei. Fără să vrea, devenise atracţia serii.

— Fusta ta. Se strâmbă Emma. Ai furat cumva pătura noastră pentru picnic?

După ceva eforturi, Cleo reuşi în cele din urmă s-o scoată pe Emma din casă. Spera ca aerul răcoros al nopţii să-i facă bine prietenei sale şi poate să-i limpezească mintea. Răsuflă uşurată, văzând că nu le urmase nimeni, şi o conduse pe

Emma până la şezlongurile de pe marginea piscinei. Luminile se oglindeau în apă şi pe feţele fetelor.

Stăteau una lângă alta fără să scoată un sunet fiecare preocupată de propriile gânduri.

„Habar n-am ce se întâmplă cu Emma în seara asta”, îşi zise Cleo îngrijorată. „De săptămâni întregi vorbeşte numai despre petrecerea asta şi despre cât e de important pentru ea ca totul să fie perfect. Iar acum, pare mai degrabă pornită să strice totul.”

Cleo era conştientă că trebuia să discute cu Emma despre lucrurile astea, în calitate de cea mai bună prietenă. Dar de unde să înceapă? Îi era teamă.

„Sunt prea laşă ca să vorbesc despre comportamentul ei”, recunoscu Cleo. „Nici în gând nu pot! Dar cine s-o facă, dacă nu eu?”

În cele din urmă, îşi făcu un strop de curaj. Tocmai când să deschidă gura, Emma rupse tăcerea:

— Ai observat cât de ciudat arată oamenii în seara asta? Chicoti ea. Picioarele lor sunt cumva pe dos!

Speriată, Cleo se uită la Emma. Aceasta stătea lungită pe un şezlong, cu braţele căzute, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

„E clar că nu-şi dă seama că se comportă aiurea”, îşi zise Cleo, şocată de reacţia prietenei sale. „Parc-ar vorbi despre cel mai firesc lucru din lume.”

Emma nu reacţionă la expresia uluită a lui Cleo. Luă tăcerea ei ca pe un semn încurajator.

— Deci, peştii, de exemplu. Continuă ea, dusă pe gânduri. Peştii sunt construiţi ca lumea!

— Vrei să-ţi aduc ceva? O întrebă Cleo, încercând să-i rupă ciudata înlănţuire a gândurilor.

Sub nici o formă nu trebuia să se întoarcă în casă! Discuţia lua o turnură care nu-i plăcea deloc.

Emma se uită surprinsă la Cleo, după care ceru pofticioasă:

— Aş vrea un sendviş cu brânză. Un sendviş cu brânză şi sardine.

Cleo dădu din cap şi se ridică să meargă în bucătărie. „Poate c-o să-şi revină, dacă o să mănânce un pic”, îşi zise Cleo îngrijorată.

— O secundă, interveni Emma. Lasă brânza şi pâinea! Adu-mi doar sardine.

— OK, răspunse Cleo, purtându-se de parcă cel mai normal lucru din lume era să mănânci sardine goale, „Poate pentru o pisică.” explodă ea în gând.

Încă o dată se uită la Emma, nelinişitită.

— Nu te mişca de-aici, OK? Mă întorc imediat.

Emma se uită la ea şi dădu cuminte din cap.

— O să rămân fix aici, zise ea fericită, se aşează mai bine în şezlong şi închise ochii.

Cleo se mai uită o dată la Emma, de control, după care fugi în casă şi închise uşa în urma ei. N-ar fi fost deloc indicat ca musafirii să meargă în grădină şi s-o deranjeze pe Emma.

„Dacă am noroc, poate că adoarme puţin şi dup-aia o să se simtă mai bine”, spera Cleo.

Dar Emma nu adormi. Chiar şi cu ochii închişi simţea luna plină, care ieşise iarăşi din nori.

„Este ca şi cum cineva ţi-ar ţine o făclia aprinsă aproape de faţă sau ar intra în cameră şi ar aprinde lumina când dormi. Pur şi simplu, simt luna plină. Dar poate că şi pleoapele mele sunt mai subţiri decât îmi imaginez!” Deschise ochii din nou şi privi luna strălucitoare. „Ce minunat arată! Atât de. Bătrână şi de înţeleaptă!”

Gândurile îi invadară din nou mintea. Parcă erau nişte amintiri, dar nu ale ei. Descoperi trei sirene care înotau. Dar nu erau ea, Cleo şi Rikki. Pe fetele astea nu le mai văzuse niciodată. Erau nişte străine. Aveau părul tuns scurt, bărbăteşte, şi purtau la gât nişte şiraguri de pietre mici, strălucitoare. Emma avea senzaţia că urmărea un film în mintea ei. Era ca un vis, cu toate că ştia bine că nu dormea.

Cele trei fete se întoarseră şi-i făcură semn cu mâna. O îndemnau să le urmeze.

Aşa că Emma sări din şezlong – era încă hipnotizată de razele strălucitoare ale lunii. Ca un somnambul porni pe cărare, spre canalul din spatele casei. Ajunsă acolo, rămase ca împietrită, privind apa rece şi liniştită.

„Lumina lunii reflectată în apă arăta ca o potecă de argint. O potecă de argint pe care trebuie să pornesc, ca să ajung în cel mai minunat loc din lume sau din Univers. Ştiu unde mă aşteaptă fetele."

Emma zâmbi, apoi îşi scoase frumoşii ei pantofi noi şi sări în apă.

În câteva secunde simţi bine cunoscutele furnicături în picioare, de parcă acolo ar fi fost sute de bule de aer care o gâdilau.

Dispăru, cu o puternică lovitură de coadă.

Capitolul 5

Domnul Gilbert era complet epuizat după jocul de squash. În afară de asta, îi era o foame de lup. „Cu siguranţă a gătit nevastă-mea ceva special pentru azi", se gândi el. „Doar e ziua mea de naştere!" De-abia aştepta să-şi petreacă seara împreună cu familia. „Emma şi Elliot sunt întotdeauna atât de agitaţi, când e ziua mea!" se gândi el amuzat. „Uneori mă gândesc că se bucură mai mult de ziua mea decât de a lor." Când ajunse la poartă, îşi dădu seama cât de bine se simţea acasă. Un lucru era însă ciudat: nu ardea nici o lumină.

Puţin neliniştit, scoase cheile din geanta sport, descuie şi aruncă apoi geanta într-un colţ. „Ce ciudat!" se gândi el. „Unde să fie cu toţii? E întuneric beznă în casă, de parc-ar fi uitat de ziua mea."

Deodată, cineva bâjbâi pe la întrerupător şi, în câteva fracţiuni de secundă, casa fu din nou invadată de lumină.

— Suuur-priiii-zăăăă! Strigară oaspeţii în cor, ieşind fiecare din ascunzătoare.

Tatăl Emmei râse cu poftă, când Elliot şi soţia sa îl luară în braţe ca să-l felicite.

— La mulţi ani! Zise doamna Gilbert emoţionată.

— Asta da, surpriză! Spuse domnul Gilbert fericit, îmbrăţişându-şi soţia. Îţi mulţumesc, draga mea. Nu m-am aşteptat la aşa ceva.

— O, nu-mi mulţumi mie! A fost ideea Emmei. Ea a organizat toată petrecerea, îi explică mândră soţia sa.

Domnul Gilbert îşi roti privirea prin casă, îşi salută prietenii şi partenerii de afaceri. Apoi se duse la mama sa, pe care o îmbrăţişă cu drag.

— Dar unde este fenomenala mea fiică? Întrebă el, căutând-o pe Emma prin jur.

— Mă duc eu după ea, îl linişti Rikki, care se afla chiar lângă sărbătorit.

În timp ce domnul Gilbert îşi saluta oaspeţii, Rikki fugi în bucătărie, s-o caute pe Emma. Dar acolo era doar Cleo, care se lupta cu o conservă de sardine.

— Niciodată nu reuşesc să desfac chestiile astea, se enervă ea.

— Vrei să mănânci sardine? O întrebă Rikki dezarmată.

— Nu, evident că nu! Sunt pentru Emma, se grăbi ea să explice. Se cutremura chiar la gândul c-ar putea băga în gură o chestie uleioasă şi urât mirositoare.

— Unde-i Emma? Întrebă Rikki.

— Păi, afară. Am lăsat-o acolo câteva minute, zise Cleo, chinuindu-se încă să deschidă conserva.

— Singură? Afară?

Rikki părea îngrijorată. Ceva nu era în ordine.

Cele două fete se priviră o clipă. Cleo vârî conserva în buzunarul jachetei şi o zbughi afară. Rikki, după ea.

Am lăsat-o aici, pe şezlong, acum două minute, se smiorcăi Cleo şi se uită derutată în jur. Nici urmă de Cleo.

— Aşa o fi, dar acum nu mai e, constată Rikki sec.

Ştia că n-avea nici un sens s-o facă pe Cleo vinovată de cele întâmplate.

— Nu cred c-a putut ajunge prea departe, se gândi ea cu voce tare. Hai pe chei, poate că s-a dus să ia o gură de aer proaspăt!

— Of, Rikki, sper că e bine. Toată seara s-a purtat extrem de ciudat, se frământă Cleo.

— Da, ştiu, răspunse Rikki morocănoasă şi fugi spre canal.

Emma înota elegantă ca un delfin. Mii de bule argintii marcau drumul pe care îl parcursese.

„Niciodată nu m-am simţit atât de liberă”, se gândi ea, bucurându-se de curentul de apă care-i mângâia pielea şi părul. Fiecare bucăţică din trupul ei era una cu oceanul şi experimenta toate senzaţiile din adâncuri.

Deodată, Emma simţi că se apropia de tărâmul visat. Aşa că ieşi la suprafaţa apei, pentru a se orienta. Tocmai în acest moment, luna se ivi dintre nori, scăldând în razele ei contururile Insulei Mako.

„Insula Mako.” oftă Emma. „Aici a început totul. Cum de mi-am dorit să mă întorc la vechea mea viaţă? Sunt sirenă. Vechea Emma nu mai există. Liberă ca un peşte asta sunt acum!”

— Uite pantofii noi ai Emmei! Strigă Rikki, când se apropie de ţărm.

Cele două fete fugiră într-acolo şi ridicară pantofii, cercetându-i.

„Sunt uscaţi, un semn bun”, se gândi Rikki. „Asta înseamnă că nu şi-a pierdut minţile de tot, dacă mai ştie că trebuie să te descalţi înainte de a intra în apă.”

— Ceva nu-i în ordine, constată Cleo mirată.

Se uită în jur, apoi alergă la marginea apei şi se uită în zare. Chiar în acel moment auzi paşi în spatele ei, pe podeţul de lemn. Era Lewis, care le căuta.

— Unde-aţi fost, oameni buni? Întrebă el, fericit că le descoperise pe fete. Aţi văzut-o cumva pe Emma?

— Am găsit ăştia aici, îi spuse Cleo şi-i arătă pantofii.

Se uită îngrijorată la Lewis.

— Sunt ai Emmei? Întrebă Lewis.

Preocupaţi de dispariţia Emmei, cei trei nici nu observară când norii se retraseră, iar luna învălui totul într-o lumină albă, blândă.

Atracţia pe care luna o exercita asupra lui Rikki şi Cleo deveni insuportabilă. Fetele priveau fascinate spectacolul de lumină.

— Ăştia-s pantofii Emmei? Repetă Lewis întrebarea, privind-o fix pe Cleo.

„Ce naiba s-a-ntâmplat deodată cu ele?" se întrebă el. „Se poartă de parc-ar fi. În transă. Sunt plecate."

Pocni din degete chiar sub ochii lui Cleo – nimic.

Apoi încercă şi cu Rikki.

— Rikki? Zise el tare.

Nu se întâmplă nimic.

Se întoarse din nou spre Cleo. Îi lua obrajii în palme.

— Cleo?

„Nu reacţionează. Ce interesant. Sunt ca vrăjite."

Lewis privea când luna, când pe prietenele sale. Amândouă păreau hipnotizate de astru.

„Asta trebuie să fie!" îşi zise el brusc, în sfârşit, înţelesese despre ce era vorba, luna exercită o influenţă extraordinară asupra lor o nouă şi interesantă variantă a acestei poveşti cu sirene.„ Lewis zâmbi. „Se pare că luna le-a vrăjit. Adică, ele nici nu ştiu ce se întâmplă în jur. Iar pe de altă parte, asta pentru mine înseamnă."

Se întoarse râzând răutăcios spre Rikki. „. Că a venit momentul să plătească pentru câteva mojicii!"

Ridică mâna spre Rikki. O dată, doar o dată voia s-o tragă de cozi. „Asta-i pentru că eşti mereu atât de sarcastică şi de răutăcioasă!" se gândi el.

Tocmai atunci, luna intră din nou în nori, iar influenţa ei asupra fetelor dispăru.

Fulgerător, Rikki îl apucă pe Lewis de încheietura mâinii.

— Asta ar fi o mare greşeală! Îl avertiză ea.

Lewis îşi retrase braţul, cu ceva efort, şi-şi mută privirile de la Rikki la Cleo.

— Îmi pare rău, dar voi eraţi duse cu totul când a apărut luna, le explică el rapid, afişând un zâmbet larg. „Puah, era cât pe ce să mă prindă şi pe mine!” zise el uşurat şi trase adânc aer în piept.

Şi Cleo se uită şocată la Rikki. Îşi aduse aminte de discuţia din parc, cu femeia îmbrăcată în albastru.

— Asta a vrut să spună doamna în vârstă, zise ea agitată. A vrut să ne avertizeze!

Rikki aprobă din cap. Lewis, în schimb, nu mai pricepea nimic. Pe de altă parte, rolul lui era să le sprijine pe fete. Deci, cine le mai cunoştea secretul?

— Care doamnă în vârstă? Întrebă el şi încercă să nu pară jignit.

— Şi în prima noapte, când am fost pe Insula Mako, a fost lună plină, îşi aminti Rikki, ignorând cu nonşalanţă întrebarea lui Lewis.

Deodată auziră un plescăit în mare. Alergară imediat în direcţia aceea.

Era Emma. Fata îi privea fericită.

— Trebuie să veniţi şi voi! Îi invită ea entuziasmată.

Cu o mişcare graţioasă, îşi dădu părul pe spate şi privi spre cer, plutind în apa oceanului.

— Insula Mako este fascinantă pe timpul nopţii, suspină ea, plimbându-şi privirile languroase de la prietenii ei la stele. Părea că tot ceea ce vedea îi înrăutăţea starea.

Lewis înghiţi cu noduri. N-o mai văzuse niciodată pe Emma comportându-se aşa. Flirta cumva cu el? Indiferent care ora situaţia, nu se simţea în apele lui.

— N-aţi văzut niciodată ceva mai frumos! Adăugă Emma, fără să-şi dezlipească privirile de la Lewis.

Rikki începuse să se sature. „Lucrurile scapă de sub control”, se gândi ea.

Trebuie neapărat s-o scoatem pe Emma din apă, s-o uscăm şi s-o ducem în casă.„ Vedea că şi pentru Lewis situaţia devenise penibilă. „Ca să nu mai vorbim cât de furioasă va fi

Emma când va afla cum s-a comportat! Dacă-şi va mai reveni vreodată.” îşi zise ea îngrijorată.

— Scoate-o din apă, Lewis! Acum! Îi ceru prietenului ei.

Dar Lewis făcu un pas în spate şi o privi disperat.

— Eu? De ce tocmai eu? Întrebă el cu vocea sugrumată.

— Pentru că noi nu avem voie sub nici o formă să ne udăm, pricepi? Îi explică Rikki. Am cădea şi noi sub vraja lunii. Şi-atunci ar trebui să ne scoţi pe toate din apă!

Lewis se cutremură la gândul că şi ele s-ar fi putut comporta ca Emma. Îşi imagina cum ar fi fost să aibă de-a face cu trei sirene nebune, pe care să le scoată din valuri.

— Haideţi cu mine pe Insula Mako, îi ademenea Emma din apă. Este un loc minunat! Ca o Ţară a Minunilor subacvatică.

Cleo şi Rikki se priveau deja temătoare. Lucrurile se înrăutăţeau de la un minut la altul.

— Mmmm. Torcea Emma. Am putea trăi acolo pentru totdeauna, îşi ispitea ea prietenii.

„OK, gata, mi-a ajuns!” îşi zise Lewis disperat. Trase adânc aer în piept. „N-o să fie uşor.”

— Bineînţeles că venim cu tine, Emma. Întinde-mi mâna şi arată-mi drumul, îi ceru el, de parcă avea în faţa lui un copil mic.

Apoi se aplecă încet spre ea. Dar Emma nu căzu în plasă. Îl privi câteva clipe, de parcă intuia că i se întindea o capcană. Îl apucă de mână şi. Pleosc, Lewis aterizâ în apă!

Nici nu se dumiri ce i se întâmpla. Cu o secundă în urmă, încă se mai afla pe podeţ, Totul era cald şi uscat, iar apoi se trezise în apă, „Nu văd nimic!” se gândi el, dând din mâini disperat, ca să-şi găsească echilibrul.

Deodată simţi ceva rece şi alunecos, foarte aproape de el, Ţipă speriat şi încercă să scape de acel ceva.

Dar îl urmărea! Totodată, auzea râsul strident al Emmei. Era coada ei de peşte! Se potoli şi se strădui să iasă la suprafaţă, Emma râdea cu poftă, ridicând din umeri, nevinovată. Pentru ea fusese doar un joc.

Necăjit, ieşi la suprafaţă şi se uită în îmbufnat la Cleo şi la Rikki.

— Foarte frumos! Acum arăt ca un câine ud. A fost o idee fantastică, Rikki, zise el sarcastic. Acum ajutaţi-mă şi pe mine.

— Îmi pare rău, Lewis, dar ştii că nu putem. Povestea cu sirenele. Îţi aminteşti? Îi zise Rikki scuzându-se. Trebuie să înoţi până la scara de colo, adăugă ea apoi, arătând spre celălalt capăt al canalului.

Lewis se întoarse şi porni înot.

— Iar tu, îi porunci el Emmei, tu vii după mine!

Emma plesni fericită din coadă şi porni în urma prietenului ei.

Cu chiu, cu vai, Lewis reuşi s-o scoată pe Emma din apă. O luă pe umăr ca pe un sac şi-o aşeză pe un şezlong ceva meu retras, după nişte tufişuri. Acolo n-o putea descoperi nimeni.

— E un loc bun, explică el, după ce se prăbuşi la pământ şi-şi trase un pic sufletul. Fiecare dintre noi poate ieşi pe rând ca vadă de ea, fără să fie zărit din uşa casei. Feriga asta e ca un paravan.

— Bună idee, îl lăudă Cleo zâmbind.

„Lewis se gândeşte mereu la toate îşi zise ea, tare bucuroasă că-l aveau de partea lor. „E întotdeauna alături de noi şi are o soluţie la orice problemă, „

Între timp, Emma se uita nestingherită în jur.

— Nu înţeleg de ce nu vreţi să mergeţi pe Insula Mako! E minunat acolo, începu ea din nou. Da, bine, atunci ce-aveţi chef să faceţi?

Rikki, Cleo şi Lewis n-o băgau în seamă. Fiecare dintre ei încerca să-şi imagineze următorii paşi.

— Ce zici dacă te uscăm şi mergem împreună înapoi la petrecere? Încercă Rikki.

Emma ridică din umeri.

— OK, dacă asta vrei, hai să mergem!

Încercă să se ridice, dar coada uriaşă o ţinea pe loc. Aproape că se răsturnă, cu şezlong cu tot.

— Stai încet, o rugă Lewis şi coborî uşor spătarul. Nu ne grăbim, bine?

Se întoarse apoi şi o rugă pe Rikki s-o usuce pe Emma, cu puterile ei speciale.

— Poţi să faci asta, nu? Încercă el să se asigure.

Rikki dădu din cap şi-şi aşeză mâna deasupra cozii Emmei. În acelaşi timp, se gândi la tot felul de lucruri fierbinţi: razele soarelui, o sobă încinsă, foc.

Nu dură mult până când apa începu să se evapore. Din coadă începură să cadă stropi mari. Emma se aşeză mai comod, cu ochii închişi.

— O, Rikki, ce bine e! Chicoti ea. Mă simt de parcă m-ai gâdila!

Cleo şi Rikki îşi întoarseră privirile. Cu cât o aveau mai repede pe vechea Emma cu atât mai bine.

După câteva minute, Rikki se opri.

— Nu se întâmplă nimic, se plânse ea. Coada ar fi trebuit să dispară de mult!

O atinse cu grijă pe coadă.

— Este absolut uscată, numai că n-a dispărut. Ce se întâmplă?

— E din cauza lunii pline, zise Cleo temătoare, Asta mi-a spus şi femeia în vârstă.

— La care femeie te referi? O luă la rost Lewis, iritat.

Înainte ca fata să apuce să-i răspundă, Emma interveni din nou:

— Mie-mi place coada de peşte aşa cum e, constată ea zâmbind tâmp spre figurile uluite ale prietenilor ei. E perfectă!

În liniştea apăsătoare care se lăsă, auziră deodată paşi. Cineva ieşise pe terasă.

Mătuşa Thea părea s-o caute pe Emma şi auzise voci lângă piscină.

— Emma, tu eşti? Întrebă ea.

În secunda doi, Lewis îi acoperise Emmei gura cu mâna. „Ăsta ar fi ultimul lucru de care avem nevoie”, se gândi el iritat.

Cleo şi Rikki săriră imediat în picioare şi scoaseră capul din tufiş. N-avea sens să se prefacă. Mătuşa Thea le auzise.

— Nu, noi suntem, răspunse Cleo zâmbind larg. Cleo şi Rikki. Am ieşit puţin la aer.

Dar mătuşa Thea nu se lăsă cu una, cu două. Era foarte sigură că auzise vocea nepoatei sale.

— O caut pe Emma. A venit tatăl ei, zise ea îndoită, mirându-se ce căutau cele două fete la piscină. Doar petrecerea era înăuntru şi ar fi trebuit să împartă gustări şi băuturi.

Cleo se uită spre Lewis. Acesta făcea semne cu capul înspre mătuşa Thea. Ar fi fost mai bine ca cele două fete să se îndrepte spre casă, înainte ca ea să vină în tufişuri şi să vadă ce se întâmplă acolo. Aşa că fetele ieşiră dintre ferigi şi păşiră hotărâte spre mătuşa Emmei. Încercau să pară cât mai nevinovate.

— Ce noapte minunată! Începu Cleo.

Rikki încuviinţă şi ea din cap, zâmbind spre mătuşa Thea.

— Dar aveţi grijă la lilieci, adăugă ea.

— Lilieci? Întrebă mătuşa Emmei uitându-se speriată în jur. Totul părea dintr-odată negru şi periculos. „în ori moment ar putea să mă atace o fiară din aia mică”, se gândi ea cu groază.

Lewis, care era încă ascuns între ferigi şi-i ţinea gura Emmei acoperită, începu să-şi facă griji.

„Dacă luna iese iar din nori şi fetele încep să vorbească vrute şi nevrute, avem o mare problemă”, se gândea şi nu se simţea deloc în apele lui. „Da mă furişez din spate şi folosesc ferigile paravan, poate că reuşesc să-i distrag atenţia mătuşii Thea. Aş putea să-i spun că o caută fratele dumneaei. Dar asta ar însemna s-o las pe Emma pentru o clipă singură – cine ştie ce mai iese! La cum stau lucrurile acum.”

Se uită la Emma. Ea stătea absolut relaxată pe şezlong şi dădea din când în când uşor din coadă. Părea că n-o interesa câtuşi de puţin ce se întâmplă în jurul ei.

„Trebuie să risc”, hotărî el. O privire spre cer îi confirmă decizia. Norii se subţiau tot mai mult în partea de est – un semn că luna avea s-apară în curând.

Cu mare grijă îşi luă mâna de pe gura Emmei. Apoi se uită la ea cu atenţie. Poate că o putea convinge să stea liniştită, Ea nu părea să priceapă nimic din ce se întâmpla. Aşa că Lewis se strecură printre tufişuri. Ştia că putea s-ajungă la mătuşa Thea şi s-o ademenească în casă. Dar trebuia să se grăbească. Luna nu părea să-i lase prea mult timp. Pe de altă parte, Rikki şi Cleo încercau şi ele s-o trimită pe femeie în casă, spunându-i tot felul de poveşti de groază despre lilieci.

— În seara asta sunt chiar mulţi! Roiuri întregi de lilieci, îi explica Rikki privind spre cer.

Spera ca măcar unul să zboare pe terasă, ca să-i susţină vorbele.

— Sunt mii, adăugă ea, părând foarte bine informată. Dădea impresia că se pricepe grozav la micile dihănii.

După un timp, truda ei păru să dea roade. Mătuşa Thea le privea când pe una, când pe alta. Nu-i prea plăceau liliecii şi ar fi vrut să intre cât mai repede în casă. Dar aici, afară, ceva i se părea ciudat. Nu putea să lase lucrurile aşa.

Deodată se auzi un foşnet din tufişuri. Mătuşa Emmei tresări de spaimă.

„Să fi fost un liliac?” se întrebă ea şi porni cu grijă spre uşă.

În locul micuţului mamifer, apăru însă Emma, a cărei feţişoară se ivi dintre ferigi şi-i fixă curioasă.

Cleo şi Rikki traseră adânc aer în piept. Cu ochii cât cepele, se uitau la mătuşa Thea. Ce să facă acum? Fetele o minţiseră, iar ea ştia asta. Să se prefacă oare că nu ştiau că Emma se afla acolo?

— Bună, mătuşă Thea! Strigă Emma din tufiş. Nu vrei să vii şi tu pe Insula Mako?

Mătuşa se îmbăţoşă şi se uită acuzator spre prietenele Emmei.

„OK, ne-a prins cu minciuna. Nici nu mă interesează”, îşi zise Rikki. „Dar unde e Lewis? Trebuia să aibă grijă de Emma!” Indiferent cum stătea treaba, era prea târziu să mai arunce vina în cârca vreunuia dintre ei. Mătuşa Thea o descoperise pe Emma, iar asta deja era de rău!

Din fericire, nu i se vedea şi restul corpului, din partea asta de terasă. Doar faţa îi ieşea dintre frunze. Dar n-ar fi fost mare lucru ca mătuşa Thea să facă trei paşi până la nepoată.

„Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc la asta!” îşi zise Cleo panicată. Îşi dorea din suflet să fugă în casă şi să scape de situaţia asta penibilă. „Nu, Emma e prietena mea cea mai bună. Indiferent ce se va întâmpla, nu pot s-o părăsesc.”

Tocmai în acel moment apăru Lewis, din cealaltă parte, printre tufişuri.

— Bună! Strigă el tare, încercând să-i distragă atenţia mătuşii Thea. Emma nu e chiar în apele ei în seara asta.

Ridică din umeri şi afişă un zâmbet larg, înainte să dea drumul ferigilor care-l plesniră peste faţă. După o mică luptă cu verdeaţa, Lewis reuşi să ajungă până la Emma şi s-o sustragă privirilor mătuşii.

Mătuşa Thea se săturase.

„Mai întâi îmi spun fetele astea numai bazaconii, apoi îmi descopăr nepoata între ferigi, cu un băiat care se comportă ciudat şi vorbeşte tot felul de prostii!”

— Ce fac Neil şi Lisa cu biata copilă? Se îmbufnă mătuşa vizibil.

Apoi se întoarse pe călcâie şi dispăru în casă. „Nu ştiu ce naiba se petrece aici”, îşi zise ea, „dar e cazul s-avem un consiliu de familie!”

Capitolul 6

Nimeni nu mişcă un deget, până când uşa se închise în urma mătuşii Thea.

— Puah, a fost cât pe-aci! Zise Cleo şi răsuflă uşurată, fugind împreună cu Rikki spre locul în care se afla Emma.

Cei trei prieteni se aşezară lângă Emma, care încă mai zâmbea şi dădea veselă din coadă. „Ce bine ne distrăm în noaptea asta!” chicoti în sinea ei.

— Trebuie să găsim o soluţie, înainte s-o caute şi părinţii, hotărî Rikki şi încercă să pună la cale o evadare.

Cleo, în schimb, scoase desfăşurătorul din buzunar, ca să vadă ce urma.

— Este ora 21.08. Conform planului Emmei, Elliot cântă la oboi până la 21.10. Avem fix două minute la dispoziţie, constată ea, privindu-i întrebătoare pe Rikki şi pe Lewis.

Dar, taman atunci, se auzi un zgomot straniu: era stomacul Emmei, care chiorăia de foame.

— Trebuie să mănânc ceva neapărat, constată Emma. Imediat! Altfel mor de foame!

— Sardinele! Zise Cleo repede, amintindu-şi că băgase conserva în buzunar.

O scoase şi i-o dădu Emmei, care o desfăcu imediat, cu mare uşurinţă, şi deja înfuleca peştişorii.

Lewis, Cleo şi Rikki se uitau la ea fără să scoată un sunet, strâmbându-se însă la mirosul de peşte conservat. Chiar şi Cleo, al cărei tată era pescar, avea impresia că mirosul era insuportabil.

„Ce ciudat!” se gândi Rikki, simţind cum i se strânge stomacul cu fiecare peşte înghiţit de Emma.

— Ăăă. Ia te uită, începu Lewis, care nu-şi putea dezlipi privirea de la Emma. Cât e de hămesită, după felul în care înfulecă peştii! Trebuie s-o ducem pe Emma la loc sigur, în casă, şi dup-aia să ne amestecăm printre oaspeţi. Dacă dispărem cu toţii, o să pară suspect. Asta, în cazul în care mătuşa Thea nu le-a spus deja tuturor că Emma este afară.

— Super, Einstein! Nu ţi se pare că, pentru oamenii ăştia, este oricum ciudat că Emma lipseşte de la petrecerea

tatălui ei? Îl atacă Rikki.

— Ai cumva vreo idee mai bună? Se înfipse şi Lewis, enervat.

— Hei, oameni buni, n-avem timp de ceartă! Interveni Cleo. Hai s-o luăm pe Emma de pe şezlong, înainte ca mătuşa Thea să vină după ea.

Lewis şi Rikki se priviră fix, furioşi. Îşi trimiteau unul altuia săgeţi otrăvite şi scrâşneau din dinţi.

— Haideţi! Se răţoi Cleo.

— Poftim! Din partea mea! Se miorlăi Lewis. Am putea s-o băgăm în jacuzzi, poate că acolo va sta cuminte.

Apoi se uită insistent la Emma, care de altfel nici nu băga de seamă ce stres le provocase prietenilor ei. Scoase pur şi simplu limba la ei şi râse în hohote de această obrăznicie.

Cei trei reuşiră cu greu s-o arunce până la urmă în piscină. Cleo îi ţinea capul, Rikki o cuprinsese de mijloc, iar Lewis îi împinsese coada în bazin.

— Mă duc să aprind luminile şi să pornesc suflantele, le explică el fetelor. Dacă totul în jurul ei străluceşte şi bolboroseşte, cu puţin noroc, nimeni nu-i va vedea coada.

— Bună idee, încuviinţă Rikki, ştergând practic cu buretele cearta de acum câteva minute.

Aşa că Lewis fugi în casă, lăsându-le pe Cleo şi pe Rikki lângă piscină. Amândouă o urmăreau cu atenţie pe prietena lor.

— Nu face zgomot şi stai aici! Clar? Îl porunci Rikki, de parc-ar fi vorbit cu un copil mic.

În acel moment, apa începu să bolborosească. Însemna că Lewis găsise întrerupătorul. Emma se unduia fericită printre bulbuci. Se uita nevinovată la prietenele ei.

Rikki şi Cleo se priviră cu subînţeles. Apoi se îndreptară spre casă. La jumătate drumului, le opri însă Lewis.

— Hei, drăguţelor, nu pot să intru în halul ăsta în casă, zise el, arătând spre hainele ude.

— Nici o problemă, răspunse Rikki rânjind. Ce-ai zice de O. Uscare la abur?

Lewis oftă resemnat. Nu-i convenea câtuşi de puţin să se expună puterilor magice ale lui Rikki. Era convins că ea încă nu ştia să le stăpânească pe deplin. Dar. N-avea de ales.

— OK, oftă el din nou. Unde vrei să mergem?

Rikki şi Cleo se priviră scurt.

— În camera Emmei. Acolo ar trebui să fim în siguranţă. Oricine a căutat-o pe Emma a fost deja acolo, zise Cleo.

Rikki era perplexă. Atâta logică într-o singură frază nu auzise niciodată de la Cleo nici măcar o dată, de când se cunoşteau.

„Impresionant”, se gândi ea. „Poate că, sub influenţa lunii pline, Cleo este altfel decât o ştim. De regulă, este haotică şi derutată. Asemenea idei clare sunt, de obicei, privilegiul Emmei.”

Rikki se uită spre piscină, unde Emma se bălăcea şi fredona liniştită. „Subliniez: de obicei!” adăugă ea morocănoasă.

— În plus, am observat că fereastra de la camera ei este întredeschisă. Asta înseamnă că ne putem furişa înăuntru, fără să patrulăm printre oaspeţi, continuă Cleo, bucuroasă că-şi descoperea talentul organizatoric.

— Haideţi, atunci! Le îndemnă Lewis şi se îndreptă spre fereastră. O împinse cu atenţie şi se căţără înăuntru. Cleo şi Rikki îl urmară.

Doar o secundă mai târziu, Byron răsări de după colţ.

Emma îi sugerase o scurtătură, pe unde putea ajunge foarte repede de la casa lui la petrecere. Exista o cărăruie pe lângă canal. Ajunsese bine, doar că acum, pe întuneric, nu găsea intrarea în casă. De zece minute se tot învârtea în jurul casei printre tufişuri.

„Trebuie să fie o uşă pe undeva pe-aici se gândi el, când îşi auzi numele strigat.

— Byron! Gânguri Emma languroasă. Sunt aici!

Băiatul se întoarse şi o zări pe Emma nu departe de el, în piscină. Braţele ei se odihneau pe marginea piscinei şi îşi

sprijinea bărbia în palmă. Zâmbea drăgăstos.
— Grozav! Ţi-ai pornit jacuzzi-ul, constată el, sprijinindu-se de verandă. Încerca să pară cât mai atrăgător. Cum e apa?
— Apropie-te şi-o să afli!
Byron ridică din sprâncene uimit. Latura asta a Emmei n-o cunoştea, dar îi plăcea, chiar mult de tot.
— Hai, apropie-te, Byron.
Emma torcea ca o pisicuţă şi se împingea în sus pe marginea bazinului. Apoi alunecă din nou în apă şi îl privi languros printre genele lungi şi ude.
Byron se apropie de piscină şi îngenunche lângă ea.
— Mai aproape, şopti Emma, Se aplecă spre el, până când feţele lor aproape că se atinseră.
Byron îi zâmbi seducător. Încet, îşi întoarse buzele spre ea. Dar se ridică brusc, strâmbând din nas.
— Ai mâncat cumva sardine? Întrebă el, simţindu-i respiraţia grea.
Emma nu-i răspunse. Zâmbea cu ochii închişi. Îşi mai ridică un pic trupul din apă, până când îi simţi buzele. Îl sărută cu patimă – era marea ei dragoste.
În spatele celor doi îndrăgostiţi, se ivi Elliot, cu oboiul în mână. Îl trimisese mama s-o caute pe Emma. Şi iată c-o găsise. Uluit, privea scena de la piscină. Nu-i venea să-şi creadă ochilor! Se întoarse scurt şi fugi înapoi în casă. Trebuia neapărat să le găsească pe Cleo şi pe Rikki. Nu putea să-i spună mamei că Emma se săruta în piscină cu profesorul lui de surfing.
Le găsi pe fete în bucătărie, pregătind noi băuturi pentru musafiri.
— Am găsit-o pe Emma, se repezi el. Este afară, în jacuzzi.
— Ai vorbit cu ea? Îl întrebă Rikki, încercând să nu arate cât era de îngrijorată.
— Nu. Era destul de. Ocupată, răspunse el reţinut şi strâmbă din nas. Se săruta cu Byron.
Cleo tresări speriată. Asta mai lipsea! „Doamne, devine tot mai complicat mai periculos!” se gândi ea. Cu blândeţe, îl

dădu pe Elliot la o parte şi o zbughi afară. „Sper că nu-i prea târziu!”

Rikki îl mângâie pe cap pe Elliot şi ţâşni după Cleo. „Sper că n-o să fie prea şocat de ce-a văzut!” îşi spuse ea.

Elliot rămăsese singur în bucătărie, cu ochii după fete. Era bucuros că se ocupa altcineva de problemă. „Câhhh!” se gândi el. „Sărut!”

Rikki nici nu ieşise bine din casă, când o auzi pe Cleo ţipând:

— Potoliţi-vă! Terminaţi odată!

Tonul ei sarcastic îl sperie pe Byron, care sări ca ars. Din plin sărut, ajunse în picioare, drepţi.

— Totul e-n ordine, încercă el să se scuze.

Apoi văzu că era doar Cleo, nu mama Emmei, care venea aţă spre el. Altfel ar fi fost mult mai rău. Aşa că se mai relaxă.

— Interesantă petrecere! Zise el, accentuând cuvântul „interesantă”. Îi aruncă Emmei o privire cu subînţeles.

Acum apăruse şi Rikki, care se uita uimită la Emma. Nu-i venea să creadă că fata din piscină era prietena ei, atât de timidă şi cam de modă veche.

— Ne vedem mai târziu, Byron, continue Emma să flirteze.

— Pe bune, petrecerea asta e grozavă se bucură Byron şi dispăru rânjind în casă.

Cleo şi Rikki aşteptară să plece Byron şi o ţintuiră pe Emma cu privirea. Cum puteau să preîntâmpine alte problem poate mai grave?

— Trebuie s-o ducem în cameră şi s-o încuiem acolo, zise Rikki.

— Bine, dar cum? Nu putem s-o transportăm cu şezlongul printre musafiri, se gândi Cleo epuizată.

Cineva tuşi în spatele lor. Fetele se-ntoarseră speriate. Din fericire, era Lewis şi avea o idee măreaţă.

Împingea scaunul cu rotile al bunicii Emmei şi rânjea mulţumit.

— Ce ziceţi de ăsta? Propuse el.

Fetele zâmbiră şi ele.

— Minunat! Se bucură Cleo. Haideţi ducem în camera ei, înainte să mai facă şi alte boacăne.

Cu chiu, cu vai, o scoaseră pe Emma din apă şi o aşezară în scaunul cu rotile. Cu jacheta lui Rikki pe spate şi cu pătura bunicii peste coadă, nu mai arăta chiar a sirenă. Puteai să juri că sub pătură erau picioarele fetei.

Emma părea şi ea foarte mulţumită de cum decurgeau lucrurile. Prietenii ei îi spuseseră că în felul acesta putea să participe şi ea la petrecere – evident, o minciună. Dar cum s-o fi scos altfel din apă?

— OK, nu putem să ne oprim în sufragerie! Dacă întreabă cineva, spunem că Emma nu se simte prea bine şi o ducem în camera ei. Ideea este s-o ducem mai întâi în bucătărie, iar de-acolo, direct în baia de sus.

Lewis socotise, ca de obicei, totul dinainte. După ce îl uscase Rikki, se amestecase printre musafiri şi observase că toţi mergeau la toaleta de la parter. De aceea, baia de la etaj era liberă. Acum era momentul să urce scaunul cu rotile pe scări. Abia apoi puteau să se relaxeze un pic.

Capitolul 7

Mătuşa Thea stătea la masa din bucătărie şi bătea cu degetele în tăblie. Se întreba dacă trebuie să discute cu Lisa şi cu Neil despre comportamentul neobişnuit al Emmei.

Un scârţâit îi curmă însă gândurile. În scaunul cu rotile, Emma era plimbată de prietenii ei bizari prin bucătărie.

Mătuşa Thea rămase fără grai. Era tare dezamăgită. „Cum de se poate lăsa târâtă într-o asemenea situaţie jenantă? Se plimbă cu căruţul mamei, în toiul petrecerii. Ce neobrăzată!” îşi certă ea nepoata în gând.

— Aveţi un umor cam nesărat, le spuse ea celor patru prieteni, în timp ce Emma îi făcea veselă cu mâna.

— OK, să spunem c-am scăpat de primul obstacol, şopti Lewis.

Totuşi, o mai ţinu sub observaţie pe mătuşa Thea câteva clipe. Cu ea, nu puteai şti niciodată la ce să te aştepţi. „Sper

să nu vină după noi!” se gândi el.

Cleo, care se afla în spatele lui, se uita la Lewis. Totul părea în ordine. Mătuşa Thea nu dădea semne c-ar fi vrut să-i urmărească.

— Dă-i înainte, Lewis! Îl încurajă Cleo, când ajunseră în hol. Trebuie să reuşim.

Dar acolo, altă belea: Byron! Stătea cu spatele la ei, uitându-se la ceilalţi musafiri.

— Alarmă! Vine al doilea obstacol! Mormăi Lewis.

Cleo şi Rikki, care erau încă în spatele lui, îl observaseră şi ele pe Byron.

„Dacă ne-am putea strecura prin spatele lui fără să ne observe!” se ruga Rikki. Îi aruncă o privire Emmei, ca să vadă dacă şi ea îl zărise pe Byron, „Atunci n-ar mai trebui decât să urcăm scările, şi gata!”

Din păcate, iubitul Emmei făcu vreo doi paşi în spate, iar când trecură pe lângă el, Emma îi dădu o palmă peste fund!

Lewis înghiţi în sec şi împinse căruţul cu o viteză-record până după colţ. Într-o clipă, Byron se întoarse uimit tocmai când Cleo trecea prin dreptul lui.

— Cleo! Zise el mirat şi zâmbi larg. La asta nu s-ar fi aşteptat. Şi eu mă bucur să te văd!

Cleo zâmbi nevinovată. Habar n-avea despre ce vorbea Byron. Dar, atâta timp cât n-o întreba de ce se ducea sus, n-o interesa.

„Nu ştiu ce-au pus în băutură, dar petrecerea este mult mai antrenantă decât mi-am imaginat!” se amuză Byron.

După colţ, Emma trase deodată frâna scaunului cu rotile. Drept urmare, prietenii ei se prăvăliră unul peste altul ca într-un joc de domino.

Rânji obraznic. O făcuse intenţionat. În faţa lor se aflau Zane şi Miriam. Şi se sărutau!

Scârbiţi, dar şi enervaţi, cei patru priviră scena, până când Rikki îi puse punct: arăta cu degetul spre gât şi scotea sunete de om sugrumat.

Cleo chicoti. „Chiar şi într-o asemenea situaţie, Rikki reuşeşte să-şi păstreze simţul umorului”, se gândi ea admirativ.

Miriam şi Zane continuau să se sărute. Nu-şi dădeau seama că cineva îi privea. De fapt, erau atât de captivaţi unul de celălalt, că nu şi-ar fi observat nici părinţii, dacă ar fi apărut în hol. N-ar fi fost exclus, pentru că şi ei se aflau la petrecere!

Fără nici un preaviz, Emma ridică mâna şi le trimise celor doi puterea ei magică, de rămaseră cu buzele lipite într-un sărut de gheaţă.

„Captivi în gheaţă”, se gândi ea şi izbucni în hohote de râs. De-abia mai avu timp Lewis să deblocheze frânele scaunului rulant şi s-o ia la fugă.

Miriam şi Zane simţiră imediat că ceva nu era în ordine. Îi dureau cumplit buzele, încercară să se desprindă. Zadarnic! Erau lipiţi de o peliculă de gheaţă!

Miriam intră în panică. Se sprijini cu mâinile de umerii lui Zane şi încercă să-l împingă de lângă ea.

— Mmmmmm. Se văicărea el, cu faţa schimonosită de durere.

— Mmmmmm, mmmmm. Îi răspunse Miriam, cu ochii holbaţi.

Nu pricepeau nimic din ce se întâmpla.

Din sufragerie, doamna Gilbert auzise râsul fiicei sale. Scoase repede capul pe uşă şi-l văzu pe Lewis care împingea scaunul cu rotile.

— Em? Emma? Întrebă ea. Se apropie momentul când trebuie să rosteşti discursul, draga mea.

Emma se răsuci şi-i făcu mamei semn cu mâna, peste spătarul căruţului. Imediat săriră Rikki şi Cleo, încercând s-o ascundă pe prietena lor.

— Emma m-a rugat s-o înlocuiesc, sări Cleo. Este cam. Emoţionată.

— Chiar aşa? Asta nu prea se potriveşte cu felul ei de-a fi, se miră doamna Gilbert.

Cu timpul, observară şi ceilalţi musafiri că pe trepte se petrecea ceva ciudat, Cleo privi cu atenţie peste umăr şi văzu cum Rikki şi Lewis dispăreau cu scaunul rulant.

— M-a implorat să preiau eu rolul el, explică Cleo, încercând să pară sigure pe sine şi foarte convingătoare. Zice că nu prea îi iese.

Mama Emmei o privi nedumerită. Nu ştia ce se întâmplă, dar ceva nu era în ordine. „Pe de altă parte. După cum s-a comportat Emma în seara asta. Poate că, într-adevăr, a rugat-o pe Cleo să ţină discursul în locul ei”, se gândi doamna Gilbert.

— Ce să zic. Dacă tu crezi că poţi Cleo, începu mama Emmei, uitându-se la soţul ei.

Acesta ridică din umeri. Nu asistase la prestaţia Emmei de mai devreme, aşa nu ştia că ceva nu era în ordine.

Tocmai la ţanc veni această mică pauză – era tot ce-i trebuia lui Cleo.

— Scuzaţi-mă, vă rog, doamnelor şi domnilor. Îmi puteţi acorda câteva minute? Zise ea cu voce tare, cât să acopere gălăgia din sufragerie. Aş vrea să ţin un discurs, în locul Emmei, în cinstea tatălui ei.

Îi zâmbi drăgăstos doamnei Gilbert.

La etaj, Lewis deschise uşa de la baie, iar Rikki împinse scaunul cu rotile înăuntru. Amândoi erau epuizaţi. Nu fusese uşor să urce căruciorul, şi aşa greu, cu tot cu prietena lor. Iar acum se grăbeau să ajungă înapoi, jos. Nu puteau s-o lase de izbelişte pe Cleo!

— Ce le zice oare musafirilor? Şopti Lewis peste capul Emmei.

— A auzit de dimineaţă o parte din discursul pregătit de Emma – ar trebui să fie OK, răspunse Rikki, rotindu-şi privirile prin baie.

O auzeau pe Cleo, care-şi căuta disperată cuvintele, încercând să închege un discurs:

— Dragă domnule Gilbert. Tată. Cele mai dragi felicitări pentru cel mai minunat, mai grozav. Nu.

Cleo ezită.

„Cu siguranţă ridică supărată din sprâncene şi încearcă să-şi amintească penibilitatea aia de discurs”, se gândi Rikki.

Nu. Cel mai minunat.

— Repede, insistă Rikki, îl apucă pe Lewis de o mânecă şi-l trase după ea. Trebuie să oprim chestia asta. Acum!

Emma stătea supărată în scaunul cu rotile.

„Cum îndrăznesc să mă lase singură aici? Am crezut că ne întoarcem la petrecere, şi-acum stau închisă-n baie, cu o cadă plină de. O, ia stai puţin!”

Se apropie de cadă şi adulmecă. Erau cutii întregi cu bunătăţi din ocean, în secunda următoare, rupsese deja primul ambalaj: era o splendoare de cocteil din fructe de mare cele mai bune pe care le-ar fi putut oferi tatăl lui Cleo.

Emma râse încântată. „Poate că nu-i chiar atât de rău aici.”

Între timp, în sufragerie, domnul şi doamna Gilbert îşi aruncau priviri întrebătoare, ascultând cum se bâlbâia Cleo.

— Ceva, ceva. Mormăia ea, căutând cuvintele pe tavan.

Doar ascultase de dimineaţă discursul Emmei!

— Ăăă. Ăăă. Se tot chinuia, după care îşi mai amintea câte-un fragment. Cel mai iubit tată din lume.

Bătu fericită din palme. „Mi-am amintit”, se gândi ea.

— Ce-ar fi o lume fără taţi? În orice caz, ar fi mai mult loc pentru noi ceilalţi, continuă cu entuziasm, râzând singură de gluma ei.

Oaspeţii se uitau uluiţi unii la alţii. Cleo se uită la domnul Gilbert şi deodată se aşternu liniştea.

— A fost doar o glumă, explică Cleo, care începuse să aibă dubii.

„Îmi pierd audienţa!” îi trecu brusc prin minte şi intră în panică. Trase de câteva ori aer în piept. „Fac chestia asta pentru Emma. N-am voie să uit asta!” se încurajă ea.

— Taţii. Ce-ar fi o lume fără taţi? Încercă ea din nou.

Deodată, Cleo avu parte de toată atenţia. Toată lumea se uita cu interes în direcţia ei.

Cel puţin, asta credea ea. N-avea de unde să ştie că Zane şi Miriam încă se luptau să se elibereze din sărutul de gheaţă şi se năpustiseră în sufragerie. Nimeni nu-i mai acorda atenţie lui Cleo! Cu toţii se uitau fascinaţi la spectacolul care se petrecea. În spatele ei.

Un murmur de uimire străbătu încăperea.

Capitolul 8

Doamna Gilbert se săturase. I se adresă în şoaptă lui Elliot, care se nimerea să stea chiar lângă ea.

— Elliot, du-te sus, te rog, şi adu platourile cu peşte şi fructe de mare.

Fratele mai mic al Emmei plecă în fugă prin bucătărie spre casa scărilor. Trebui să se ferească să nu-l dărâme Zane, care încă se chinuia să se desprindă de Miriam.

Pe scări dădu de Lewis şi de Rikki.

— Ştiţi cumva unde e Emma? Îi întrebă el.

— Trebuie să se odihnească un pic. Este în baie. Răspunse Rikki. Şi face un pic de yoga.

„E cea mai lamentabilă scuză pe care am găsit-o vreodată!” îşi reproşă supărată. „Minunat! Emma e înnebunită după băieţi, Cleo nu mai poate gândi logic. Iar eu? Eu devin plictisitoare. Supertare!”

Elliot se uită mirat la Rikki. Fata vorbea altfel decât de obicei. Apoi se auzi din nou cum Cleo încerca să închege două vorbe în faţa musafirilor.

— Domnul Gilbert este şi un om foarte atent, le explică ea oaspeţilor. Ştiu că aveam vreo doisprezece ani când a făcut ceva foarte drăguţ pentru mine: un sendviş cu brânză. Eu sunt alergică la lactoză şi l-am scuipat. Dar a fost frumos din partea dumnealui.

Domnul Gilbert nu mai ştia ce să spună. Totul începuse să devină penibil. „Trebuia să fie o petrecere-surpriză. Şi, într-adevăr, am parte de multe surprize în seara asta”, se

gândea el, străduindu-se să zâmbească. Nimeni nu trebuia să-şi dea seama că se simţea jenat de discursul lui Cleo.

— Se îmbracă şi cu destul bun gust. Pentru un om mai în vârstă, continuă Cleo.

Era tot mai disperată. Cum putea ieşi din situaţia asta?

Lewis şi Rikki se uitau unul la altul. Trebuia s-o salveze pe Cleo. Dar asta nu era tocmai uşor. Dacă plecau acum din faţa băii, cu siguranţă Elliot ar fi intrat peste soră-sa. Dar dacă ar fi luat doar cutiile cu mâncare? Fără să vorbească nimic cu Emma? Nu puteau spera la aşa ceva, pentru că Elliot şi Emma se înţelegeau mult prea bine.

— Şi-atunci, cum ajung eu la cutiile cu peşte? Insistă Elliot.

Voia ca cei doi să dispară odată.

— Alea sunt în baie? Întrebă Rikki speriată. „O, nu, nu, nu. Sper că Emma nu le-a descoperit încă."

— OK. Aşteaptă un moment, îl rugă ea pe Elliot, apoi îl trase pe Lewis de mânecă şi năvăliră amândoi în baie.

Rikki deschise uşa, iar Lewis se năpusti înăuntru. Emma stătea nevinovată acolo unde o lăsaseră.

— E totul OK? Se interesă Lewis.

— Sigur. Hâc! Mulţumesc.

Emma zâmbi şi încercă să-şi înăbuşe un sughiţ.

— Perfect, răspunse Lewis, zâmbind şi el. Apoi se duse la cadă şi luă cutiile cu mâncare.

„Se pare că nu s-a atins de chestiile astea", se gândi el uşurat şi se întoarse la Elliot.

— Ia-le, zise el şi i le puse în braţe băiatului. Acesta le luă, mulţumi cu un gest din cap, apoi plecă.

Lewis şi Rikki se uitară uşuraţi unul la altul. Mai scăpaseră o dată!

În sufragerie, oaspeţii deveneau tot mai nerăbdători. Cu cât vorbea mai mult, cu atât Cleo plictisea mai tare. Părea un moment bun să-şi încheie discursul.

— Deci. În încheiere, pot doar să spun: Mulţumesc, domnule Gilbert, că sunteţi tată!

Se opri, dar nimeni nu reacţiona. Timidă, adăugă repede:

— Puteţi să aplaudaţi. Am terminat!

Zâmbi şi se simţi uşurată când auzi câteva aplauze anemice. Oamenii păreau ca vrăjiţi! Aşa că se înclină repede şi fugi sus.

Părinţii Emmei se uitau după ea.

„Sigur a fost bine intenţionată”, se gândea doamna Gilbert. „Dar a ieşit cel mai plictisitor discurs posibil la o aniversare!”

În acel moment, îl zări pe Elliot, care se chinuia să aranjeze cutiile în bucătărie, şi răsuflă uşurată.

Se întoarse către oaspeţi şi anunţă:

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să poftiţi în bucătărie, unde cina va fi servită imediat.

În frunte cu soţii Gilbert, toată lumea porni spre bucătărie. Cu toţii se bucurau deja de delicatesele care-i aşteptau acolo.

Între timp, Cleo bătu încet la uşa de la baie şi se strecură înăuntru, fără să aştepte răspuns.

Rikki, Lewis şi Emma se întoarseră curioşi spre ea.

— Cum a fost? Întrebă Lewis, rupând tăcerea.

— Cred că bine, răspunse Cleo. Bineînţeles că nu mi-am adus aminte toate cuvintele Emmei, dar am improvizat. Cred că domnului Gilbert i-a plăcut.

Rikki şi Lewis zâmbiră cu subînţeles.

Amândoi aveau impresia că avuseseră o sarcină mai uşoară decât Cleo. Niciunul dintre ei n-ar fi vrut să fie în pielea fetei, să vorbească în faţa invitaţilor. Groaznic!

— Super! O lăudă Rikki mândră. Ne povesteşti detaliile mai târziu. Acum avem o altă problemă.

Emma se uita supărată la ei.

— Scuză-ne, Em, n-am vrut să te necăjim, se corectă Rikki repede.

— Poate c-ar fi mai bine s-o aşezăm pe ceva mai comod, propuse Cleo, schimbând astfel subiectul.

— Pot să cobor şi eu acum la petrecere? Întrebă Emma, uitându-se la prietenii ei, plină de speranţă.

— Păi. Poate ceva mai târziu, răspunse Cleo. Hai să stăm puţin în camera ta, ce zici?

Lewis deschise încet uşa, să vadă dacă era cineva pe hol.

— Liber, zise el şi le făcu loc fetelor.

— Nu vreau aici înăuntru, se smiorcăi Emma, când ajunse în camera ei. Vreau mai bine în apă. Apa este mult mai frumoasă!

— Rămâi aici! O să găsim noi o scuză pentru tine. Şi să nu faci gălăgie! Îi răspunse Lewis, punându-i rugător mâna pe umăr.

Apoi se îndreptă spre uşă.

Cleo o privi pe Emma cu milă. „Dac-aş fi fost eu sub influenţa lunii, în locul ei?” se gândi ea tristă. „Atunci Emma ar fi putut să meargă la petrecere şi n-ar fi trebuit să se ascundă în camera ei!”

— Ne întoarcem repede, Em. Îţi promit, adăugă Lewis compătimitor.

Cele două fete îl urmară pe Lewis afară din cameră şi închiseră uşa în urma lor.

— Să sperăm că rămâne acolo, zise Rikki îngrijorată.

Emma se trezi singură. Auzi cum se închide uşa şi se uită necăjită după prietenii ei. „Dac-ar veni cineva să-mi ţină companie.” se gândi ea. „Nu înţeleg de ce nu pot să merg la petrecere. Aici e atât de plictisitor!”

Îşi roti privirile prin încăpere, încercând să găsească ceva de făcut.

Se rostogoli cu atenţie pe burtă, spre uşă, şi apăsă pe clanţă. Nu era încuiată! Din păcate însă, nu putea deschide uşa suficient de larg ca să poată ieşi. Scaunul cu rotile îi bloca drumul.

Enervată, se întoarse pe spate.

„O să mă târăsc până jos, dacă e nevoie!” hotărî ea. Se aşează pe burtă. „E un început bun!” îşi zise bucuroasă. Cu ajutorul braţelor puternice pe care le avea după atâţia ani de înot, Emma se târî pe covor. „În sfârşit, mă pot deplasa!”

Fata ajunse la uşă şi-şi întinse braţele până la clanţă. „Am reuşit!” Uşa se deschise. Exact la timp, căci auzi paşi.

Era Byron, care se hlizea amuzat şi îngâna o melodie. „Ce petrecere!” se gândi el şi izbucni într-un râs zgomotos, amintindu-şi discursul lui Cleo.

Tocmai ajunsese în dreptul uşii de la baie, când auzi pe cineva strigându-l:

— Byron.

Se întoarse şi privi în jur. Nu se zărea nimeni!

— Byron! Strigă din nou Emma şi mai deschise puţin uşa.

În cele din urmă, Byron o descoperi pe fată la picioarele lui. Privea în sus spre el, cu un zâmbet larg.

— Îmi pare rău pentru întreruperea de mai devreme, chicoti Emma.

— Şi mie, răspunse el.

— Acum n-o să ne mai întrerupă nimeni. Apropie-te!

Byron ridică din sprâncene, uimit. N-ar fi crezut niciodată că Emma era atât de îndrăgostită de el. Îi plăcuse mereu de ea. Era simpatică şi foarte frumoasă, dar în seara asta. Era complet schimbată.

Nu stătu mult pe gânduri şi îngenunche lângă Emma. Se pierdu în ochii ei albaştri.

Buzele li se atinseră şi se sărutară cu pasiune. Ceea ce Byron nu vedea era însă coada ei de peşte, care tremura de fericire, mascată de uşă.

Stătură aşa o bucată de vreme, până când auziră pe cineva urcând pe scări.

De data aceasta, era mătuşa Thea, care voia să meargă la baia de la etaj. Rămase cu gura căscată când îşi zări nepoata sărutându-se cu băiatul ăla, pe podea.

Gâfâitul ei revoltat îi întrerupse pe cei doi, care erau curioşi să afle cine-i deranja.

— Cine-i aici? Întrebă mătuşa Thea indignată. Se uita de sus, furioasă, la nepoata ei.

Emma, în schimb, îi făcu doar cu mâna şi ridică din umeri. Nu părea s-o deranjeze câtuşi de puţin faptul că mătuşa o

prinsese asupra faptului.

Byron zâmbi şi el, uşor jenat. Tocmai în acel moment, se întoarseră Rikki, Cleo şi Lewis. Rikki o văzuse pe mătuşa Thea urcând scările şi-i informase pe ceilalţi. Deodată, holul se umplu.

— Byron, a venit mâncarea! Izbucni Cleo.

Voia să-i trimită cu orice preţ pe Byron şi pe mătuşa Thea înapoi la bucătărie.

— Grăbeşte-te, altfel nu mai prinzi nimic!

Byron se uită la Emma scuzându-se, o mai sărută o dată, scurt, apoi se ridică încet.

— Pe mai târziu, Em! Zise el fericit şi coborî scările pe lângă ceilalţi.

— Aşteaptă-mă, vin şi eu! Strigă Emma şi se tăvăli neajutorată pe podea.

Încerca să scape, nu voia să se întoarcă în cameră. Mătuşa Thea o privi uluită şi-şi ridică ochii rugători spre cer. În cele din urmă, o luă şi ea pe scări în urma lui Byron, înapoi la petrecere.

— N-o mai putem ţine mult aici, constată Lewis.

O urmărea îngrijorat pe Emma, care se tăvălea pe podea încercând să se ridice. Rikki încuviinţă din cap. „A scăpat ca prin urechile acului! Dacă Byron şi-ar fi îndreptat privirile spre uşă.”

— Chestia cu dormitorul nu e tocmai cea mai bună idee, zise ea frământându-şi mâinile, în căutarea unei alte soluţii.

Cu cât trecea timpul, cu atât li se împuţinau ideile. Ca de atâtea ori, Lewis veni cu ideea salvatoare.

— Am cheile de la cafeneaua JuiceNet, şopti el agitat.

— Cum le-ai şterpelit? Întrebă Cleo surprinsă, în timp ce Rikki încerca s-o pună pe Emma înapoi în scaunul cu rotile.

— A trebuit să curăţ calculatorul lui Wilfred, îi explică Lewis.

Se uitară unul la altul, apoi la Emma. Acolo n-ar fi căutat-o nimeni. Era perfect!

Emma rădea fericită. Părea că avea totuşi să se bucure şi ea de seara asta.

Capitolul 9

Jos, în bucătărie, oaspeţii stăteau în jurul soţilor Gilbert. Se uitau nerăbdători cum folia de aluminiu era îndepărtată de pe platouri. De-abia aşteptau bunătăţile! Fusese o seară lungă şi ciudată, iar acum le era foame.

Dar întâmplările ieşite din comun păreau să nu se mai sfârşească. Prima folie fu îndepărtată şi toţi rămaseră cu gura căscată: în afară de câteva oase şi bucăţele de lămâie, nu era nimic pe platou!

Mama Emmei trase repede şi a doua folie: doar carcase goale de raci şi un homar început.

Nici al treilea platou nu arăta mai bine. Cineva mâncase tot!

„Ce naiba se întâmplă aici?” se gândi ea, de-acum disperată. „Asta-i o glumă?”

Se întoarse neputincioasă spre soţul ei. Avea faţa roşie de furie.

Oaspeţii se uitau miraţi la soţii Gilbert, aşteptând o explicaţie, dar aceştia nu erau în stare să le-o dea. Erau la fel de uimiţi.

În cele din urmă, dr. Bennett rupse tăcerea stânjenitoare:

— Deci, mie chiar nu-mi este foame. Am mâncat bine la prânz, acum opt ore, explică el sarcastic.

Apoi îi făcu supărat semn lui Candy să se pregătească de plecare.

Ceilalţi oaspeţi îi urmară. În linişte, ieşiră cu toţii din bucătărie, îşi luară hainele şi plecară acasă. Doar mătuşa Thea rămase alături de soţii Gilbert.

— Cred că fiica voastră ar merita nişte lecţii de disciplină! Izbucni sora domnului Gilbert, plină de ţâfnă. Apoi ieşi şi ea din încăpere, căutând-o pe bătrâna sa mamă.

Doamna Gilbert era furioasă. De fapt, ar fi vrut să-i dea un răspuns otrăvit cumnatei sale. Dar nu mai avea sens. O cunoştea mult prea bine. Se sprijini obosită de bancheta din

bucătărie, privind în urma ei. „Emma!” se gândi ea. „Toţi dau vina pe Emma, pentru seara asta nereuşită.”

N-avea cum să fie adevărat! „Emma n-ar strica pentru nimic în lume petrecerea dragului ei tătic, mai ales după ce s-a străduit atât de mult s-o organizeze. E imposibil!”

Şi totuşi, voia să ştie ce se întâmplase. Cu toţii voiau asta!

Părinţii Emmei rămaseră tăcuţi în bucătărie, până când uşa se închise în urma ultimilor oaspeţi. Apoi fugiră sus, în camera Emmei.

— Fata asta are de dat nişte explicaţii, zise domnul Gilbert supărat.

Fără să bată la uşă, năvăliră înăuntru. Dar aici nu se simţea decât adierea caldă a nopţii, intrând pe fereastra deschisă. Totul părea atât de paşnic. Nu era nimeni înăuntru!

Capitolul 10

Epuizat, Lewis se sprijini de barul din cafeneaua JuiceNet şi trase aer în piept. De-abia mai putea respira. Îşi simţea braţele ca de cauciuc. Nu doar că o coborâseră pe Emma pe fereastră, înfăşurată în prosoape, nu! O mai şi cărase în braţe, de la casa părinţilor ei până la cafenea! Tremura atât de tare, că de-abia mai putea sta în picioare.

Din fericire, eforturile de evadare ale Emmei fuseseră suficient de obositoare cât s-o adoarmă rapid, după ce prietenii ei o scoseseră din casă. Astfel, nu fusese atât de complicat s-o ducă în siguranţă la cafenea. Lewis se temuse de tot ce era mai rău.

Ajunşi acolo, o aşezaseră cu grijă pe Emma pe masa de biliard. Era singura suprafaţă suficient de mare pentru ea. De atunci, nu mai scosese nici un sunet.

— Ar trebui să dormim şi noi un pic, le şopti Lewis lui Cleo şi Rikki. A fost o seară lungă.

Fetele îi dădură dreptate, aşa că-şi traseră nişte scaune şi-şi improvizară câte un culcuş. Lewis se prăbuşi, pur şi simplu, pe prima banchetă.

— Noapte bună, mormăi el şi se cuibări pe perne. Adormi în câteva secunde.

Rikki aşteptă până când termină Cleo, apoi stinse lumina şi bâjbâi pe întuneric spre patul ei improvizat.

— Noapte bună, Cleo, zise ea încet.

— Noapte bună, Rikki, se auzi în şoaptă.

Luna se îndrepta deja spre linia orizontului. În ciuda întunericului, Rikki observă cum Cleo o urmărea pe Emma.

— Îşi va reveni, Cleo, încercă ea să-şi liniştească prietena.

— Sper, Rikki, sper din tot sufletul. Răspunse Cleo şi închise ochii.

Cele două fete nu avură parte de o noapte prea plăcută, Scaunele era incomode. Nici măcar respiraţia liniştită a Emmei nu reuşea să le relaxeze. În schimb, auzeau tot timpul suspinele lui Lewis, care nu le ajutau nicidecum să adoarmă.

„Aş vrea să ştiu ce visează Lewis”, se gândi Cleo la un moment dat, înainte să aţipească.

După o vreme observă că se lumina de ziuă. Soarele încă nu răsărise, dar mobila din cafenea arunca deja umbre, îl vedea pe Lewis, care dormea adânc. Cleo era puţin invidioasă pe băiat, că nu avea probleme cu somnul.

Lângă ea, o auzea pe Rikki cum se zvârcolea de pe-o parte pe alta şi cum mormăia supărată.

— Ai dormit vreun pic? Şopti Cleo.

— Nu, răspunse Rikki obosită, ridicându-se puţin în coate.

— Nici eu, zise Cleo cu o figură lungă şi-şi întinse oasele.

Se uită spre Emma. Prietena ei încă dormea adânc. Nu se mişcase nici măcar un centimetru, de când o aşezaseră pe masa de biliard. Coada de peşte îi atârna până aproape de podea. Deci, era încă sirenă.

— Dacă rămâne aşa pentru totdeauna? Dacă n-o să-i mai dispară coada de peşte? Întrebă Cleo îngrijorată.

Toată noaptea sperase ca, la ivirea zorilor, lucrurile să revină la normal. Iar acum? Nimic nu se schimbase!

— Atunci, locul ei e la circ, mormăi Lewis, care încă nu se trezise de-a binelea.

Rikki şi Cleo îl priviră cu reproş. El nu le vedea. Dar, pentru că nu primi nici un răspuns, adormi la loc.

Cleo se culcă pe o parte şi închise ochii. Nici nu ştia de când nu mai fusese atât de obosită.

O oră mai târziu, când adormiră în sfârşit cu toţii, luna îşi trimise ultimele raze deasupra mării şi dispăru la orizont, în sfârşit, se ivi timid soarele. Păsările îşi începeau trilurile, iar animalele nopţii se retrăgeau în văgăuni.

O pasăre insistentă se strecură în visele Emmei şi o trezi, în cele din urmă. Odihnită, îşi întinse braţele şi căscă de-i trosniră fălcile.

— Am dormit minunat! Zise ea şi se ridică.

Se întinse până când îi trosni şi ultimul oscior.

Rikki şi Cleo săriră ca arse. Zâmbeau cu toată faţa: Emma îşi întindea picioarele şi-şi masa gleznele amorţite.

Deodată, Emma făcu ochii mari – nu observase până atunci unde se afla.

— Ce căutăm aici, oameni buni? Întrebă ea uluită.

Dintr-odată, se trezise complet. Cleo, Rikki şi Lewis se priveau încurcaţi. Niciunul nu ştia de unde să înceapă şi cum să-i povestească Emmei tot ce se întâmplase.

Emma se uita la ei întrebător. Îşi mai aducea aminte doar că se ducea în bucătărie, să aducă băutura. Toate întâmplările ulterioare i se şterseseră din minte. Trebuia neapărat să afle cum ajunsese să doarmă la cafenea!

Din păcate, figurile prietenilor ei spuneau totul. Fără nici o explicaţie, Emma ştia că se comportase ciudat seara trecută. Se cutremură.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea temătoare. Pe undeva, parcă nici nu voia să afle toate detaliile.

— E o poveste lungă, zise Rikki şi ridică din umeri.

— O, nu, trebuie. Trebuie să-mi fie ruşine? Întrebă Emma în şoaptă.

— Da, răspunse Lewis hotărât. Chiar destul de tare.

Capitolul 11

Emma fugi desculţă până acasă. Deschise uşa şi auzi mişcare în bucătărie. Se ambala ceva în pungi de plastic. Îşi făcu un pic de curaj şi merse mai departe.

„Nu mă pot ascunde. Trebuie să fac faţă situaţiei şi să dau ochii cu părinţii mei. Cu siguranţă sunt foarte îngrijoraţi”, se gândi ea şi se simţi foarte vinovată.

Stătea nesigură în uşa bucătăriei şi se uita cum tatăl ei arunca nişte resturi de pacheţele de primăvară şi strângea paharele murdare. „Pacheţele de primăvară”, se gândi Emma şi-şi permise un moment de răgaz, înainte de a-l aborda pe tatăl ei. „Oare de ce am senzaţia că n-o să mai mănânc niciodată pacheţele de primăvară sau sardine?” Zgomotul paharelor îi întrerupse şirul gândurilor. Tatăl ei tocmai recupera un pahar rătăcit în spatele toaster-ului. Încă nu-şi zărise fata.

— Tată, nu trebuie să faci asta. Am angajat o firmă de curăţenie, zise Emma în liniştea din încăpere.

Domnul Gilbert întoarse imediat capul, când auzi glasul fiicei sale.

— Unde-ai fost? Te-am căutat toată noaptea! Îi reproşă el enervat, dar oarecum uşurat că o vede.

Tristă, Emma lăsă capul în jos. Ştia bine cât de tare îl dezamăgise. Ăsta era cel mai dureros lucru.

— Îmi pare tare rău. Nu pot să-ţi explic.

Şi-ar fi dorit atât de mult să-i spună adevărul!

Domnul Gilbert lăsă farfuria din mână şi se apropie de fiica lui. Voia s-o îmbrăţişeze şi să-i spună că el era sprijinul ei şi că putea să-i mărturisească ce o frământă. Dar ceva îl reţinea.

— S-au întâmplat atât de multe lucruri ciudate! Începu Emma ezitând şi se îndreptă spre sufragerie, unde se aşează pe canapea. Îmi pare rău că ţi-am stricat petrecerea şi că m-am comportat aşa. Poate că asta li se întâmplă uneori adolescenţilor.

Tatăl ei se aşează pe un fotoliu, lângă ea. Trase adânc aer în piept.

— La şaisprezece ani, am făcut şi eu tot felul de nebunii, zise el zâmbind, cu gândul departe. O dată, i-am umplut tatei toate buzunarele cu ghemotoace de vată.

Emma zâmbi. Povestea asta n-o mai auzise. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că tatăl ei l-ar fi putut supăra vreodată pe bunicul.

Se uitară unul în ochii celuilalt, iar Emma ştiu că tatăl ei nu mai era supărat.

„Poate c-o să se repare totul”, continuă ea să spere, încercând să uite noaptea trecută.

— Cel puţin, seara ta a fost frumoasă? O întrebă el plin de speranţă.

Domnul Gilbert zâmbi amar, amintindu-şi toate ciudăţeniile petrecute.

— Discursul ţinut de Cleo chiar a fost al tău? Se interesă el şi chicoti.

— Nu, răspunse Emma.

Îşi putea imagina cum se prezentase Cleo.

— A improvizat.

Amândoi râseră şi tensiunea dintre ei dispăru cu totul.

— Dar îmi mai amintesc o parte din discursul meu, adăugă ea. Cel puţin sfârşitul.

Se gândi o clipă, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte.

— Tati, tu ai fost alături de mine când m-am dus prima oară la înot. Nu ţi-am povestit niciodată cât de frică mi-a fost. Dar faptul că erai acolo mi-a dat curaj, zise Emma, privindu-şi tatăl în ochi. Tu ai scos tot ce-i mai bun din mine. Îţi mulţumesc.

Domnul Gilbert era foarte mândru de fiica lui.

— A fost tare frumos, zise el încet.

Sinceritatea Emmei îl impresionase profund.

— Te iubesc, tati, şopti Emma.

— Şi eu te iubesc, Emma, o asigură tatăl ei, o luă în braţe şi o sărută pe frunte.

„Am cea mai frumoasă familie din lume”, se gândi Emma fericită. „E minunat să ştiu că sunt alături de mine, orice s-ar întâmpla. N-o să pierd niciodată sprijinul şi dragostea lor.”

Capitolul 12

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, Emma le trimise un SMS lui Rikki, Cleo şi Lewis. Simţea nevoia să discute cu prietenii ei despre evenimentele de noaptea trecută şi le dădu întâlnire la cafeneaua JuiceNet.

Când ajunse, observă cu uşurare că totul era neschimbat. Cu toate că domniseră acolo, nimic nu trăda acest lucru. Îi plăcea locul la fel de mult ca înainte chiar dacă vederea mesei de biliard o făcea să se simtă cam jenată.

— N-aş vrea să mai petrec vreo noapte ca asta, le spuse ea hotărâtă prietenilor ei.

— Nici noi, răspunse Lewis. De asta poţi să fii sigură!

Îi dădu apoi un ghiont prietenei lui, care însemna că totul fusese iertat şi uitat.

— Cel mai rău este că nu ştiu ce-am făcut. Zise ea gânditoare.

— Poate că e mai bine aşa, spuse Rikki, zâmbind cu subînţeles.

Emma oftă resemnată. Ştia că Rikki are dreptate. Şi totuşi, era cumplit de curioasă. „Oare cât de mult am derapat?” se miră ea.

La urma urmelor, nu mai conta. Faptul era consumat, iar prietenii ei fuseseră alături de ea şi o sprijiniseră, evitând o catastrofă. Asta era tot ce conta.

Cei patru stăteau tăcuţi la masă, fiecare cu gândurile lui. Erau atât de preocupaţi de problemele lor, încât nici nu observaseră că cineva se postase în spatele lor: Byron.

Emma se întoarse şi-i zâmbi. „Cu plăcere”, îi stătea pe limbă să spună.

Dar tocmai când să rostească aceste cuvinte, Byron i-o luă înainte:

— Ai cele mai grozave buze din lume.

Emma nu se aştepta la aşa ceva. Uluită, se înecă pe loc cu băutura.

Rikki, Cleo şi Lewis se uitau la ea cu un rânjet larg.

Iar pe Byron îl umflă râsul. Sperase ca Emma să reacţioneze aşa.

— Ne vedem mai târziu, o necăji el şi se duse la prietenii săi. Bineînţeles, nu înainte de a-i mai zâmbi încă o dată Emmei.

— Buze? Se interesă Emma consternată. Buzele mele? Ce vrea să spună? Întrebă ea derutată.

Era surprinsă, dar fericită în acelaşi timp.

Ceilalţi izbucniră în râs.

— Ce se-ntâmplă, oameni buni? Insistă ea, încă o dată.

Apoi renunţă, Era clar că n-avea să primească nici un răspuns. Zâmbi şi ridică din umeri.

„E adevărat că nu-mi amintesc nimic de la petrecere”, se gândi ea, „dar poate am noroc şi. N-a fost chiar atât de rău!”

SFÂRŞIT